Cyan Magenta Yellow Black

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СУБОТА 9 серпня 2003 року

№ 148 (3148)

ВІТАННЯ

Працівники «Київміськбуду».

Фото Михайла ГОЛЯКА.

Будівельникам України

Щиро вітаю з професійним святом усіх, хто присвятив своє життя найгуманнішій професії на Землі — професії будівельника.

Українські зодчі здавна славилися видатними досягненнями в архітектурі. Їхні творіння і сьогодні зачаровують своєю гармонією та красою. Побут українця завжди супроводжували прості, але чисті й світлі оселі.

Стан будівельної сфери об'єктивно відбиває соціально-економічні процеси в державі, стимулює до розвитку інші галузі вітчизняної економіки. У непростих умовах сьогодення українські будівельники знаходять сили та можливості для вирішення важливих державних завдань і самовідданою працею сприяють розвитку України. Вашими зусиллями в минулому році введено в експлуатацію 6,1 мільйона квадратних метрів житла, капіталовкладення в будівельну галузь становили понад 37 мільярдів гривень, і нині їх обсяг до відповідного періоду попереднього року зріс на 23 відсотки, що об'єктивно вказує на оптимістичні перспективи розвитку галузі. Цьому процесу сприяє і низка законів України, прийнятих парламентом на третій сесії Верховної Ради України.

Бажаю вам міцного здоров'я, нових вагомих здобутків, енергії, щастя, достатку. Світлої і щедрої долі вам і вашим родинам.

Голова Верховної Ради України Володимир ЛИТВИН.

ВІЗИТ

Волонтери Корпусу миру легких доріг не шукають

До України прибув директор американського Корпусу миру Гадді Васкез. У рамках його візиту заплановано зустрічі з заступниками міністрів економіки та з питань європейської інтеграції, а також освіти та науки Валерієм П'ятницьким і Анатолієм Богомоловим. Передбачено й поїздку Гадді Васкеза до Житомира, де він зустрінеться з волонтерами Корпусу миру на місцях їх роботи.

Нині підрозділ корпусу в Україні є найбільшим у світі — 233 волонтери. Здебільшого вони викладають англійську, працюють у сферах розвитку бізнесу та захисту довкілля. Прикметно, що добровольці працюють не в мегаполісах, а переважно в невеликих містах і селах, серед яких Бурштин, Чигирин, Дрогобич, Єнакієве, Горлівка, Ізмаїл, Джанкой та багато інших, **повідомляє «Інтерфакс-Україна».**

ВИРОБНИЦТВО

«Дніпроспецсталь» подолав кризу

У липні завод вийшов на беззбитковий рівень виробництва. Відвантаження металопродукції становило 20,5 тисячі тонн — на 24 відсотки більше за аналогічний показник у червні. Реалізовано продукції на 72 мільйони гривень.

Як повідомляє прес-служба підприємства, оптимістичний і прогноз на серпень. У планах — збільшення виплавки сталі методом порошкової металургії на 30, штабової інструментальної сталі — на 10 відсотків, нержавіючої — удвічі. А загалом цього місяця «дніпроспецсталівці» мають намір відвантажити 21 тисячу тонн металопродукції на 104 мільйони гривень, **повідомляє наш власний кореспондент Олександр АБЛІЦОВ.**

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Пименов Ю. І. (1903—1977 рр.)

Початок кохання (1960 р.)

Полотно, олія.

Музей Російського мистецтва в Києві.

І ПРОДАВЦІВ, ЯК ВІТРОМ ЗДУЛО...

Що не кажіть, але навіть цей песик, який допомагає господині робити закупи, — споживач. Однак йому простіше, бо не відає про фальсифікати, обважування, неввічливість продавців...

Головне Київське міське управління у справах захисту прав споживачів регулярно проводить рейди на ринках. Хотілося на власні очі побачити, як фахівці борються за їхні права. Тож разом з інспекторами з відділу контролю ринків та дрібно-роздрібної мережі вирушаємо на одну з торгових точок міста. На яку саме, ми дізналися вже дорогою — служба дбає про інкогніто і раптовість. Інакше сенсу немає перевіряти об'єкт.

(Закінчення на 2-й стор.)

Фото Анастасії СИРОТКІНОЇ.

У НОМЕР

Регіони домовилися

Підписано довгострокову угоду про соціально-економічну, науково-технічну та культурно-освітню співпрацю між Орловською областю Російської Федерації та Одеською областю України. З цією метою в Орловську область виїздила делегація Одещини на чолі з головою облдержадміністрації Сергієм Гриневецьким. Щоб одразу наповнити домовленості конкретним змістом, укладено низку контрактів та договорів між підприємствами та організаціями двох регіонів. Спільними зусиллями оновлювати та поповнювати парк сільськогосподарської техніки вирішили, зокрема, ВАТ «Одессільмаш» та ВАТ «Орловська промислова компанія», **повідомляє наш власний кореспондент Георгій ВОРОТНЮК.**

Народжується більше, аніж помирає

Минулого місяця у пологових будинках Чернівців народилося 224 немовляти, водночас пішло з життя 217 осіб. Це перший плюсовий демографічний показник за останні роки. Тішить і той факт, що в липні на рушничок щастя стали 238 пар, тоді як розлучилася 101. Найстарші наречені — 77 років чоловікові та 70 —жінці, наймолодші — 20 — юнакові та 18 —дівчині. Вікова різниця в 31 рік була найбільшою серед пар, які взяли шлюб минулого місяця, **повідомляє наш власний кореспондент Сергій СУЛИМА.**

Перекрили кран...

Подачу голубого палива припинено найбільшій у Вінниці теплопостачальній організації — ВАТ «Теплокомуненерго».

25 мільйонів гривень заборгували споживачі (за використане тепло і гарячу воду) теплоенергетикам. Вони, у свою чергу, не виконали зобов'язань перед газопостачальними організаціями — отже, кран перекрили.

Поки що місто залишилося без гарячої води. Але коли ситуація з погашенням боргів не зміниться на краще, теплоенергетики не зможуть вчасно розпочати новий опалювальний сезон, застеріг вінничан заступник генерального директора «Теплокомуненерго» Борис Барк. До його початку слід виконати планові ремонтні роботи на суму шість мільйонів гривень. Насправді у розпорядженні теплопостачальників є лише один мільйон гривень, **повідомляє наш власний кореспондент Віктор СКРИПНИК.**

Із Миколаєва — в Ірак

З миротворчою місією до Іраку відбув 52-й окремий механізований батальйон у складі 517 осіб. На миколаївському полігоні "Широкий Лан" відбувся урочистий мітинг.

Передбачається, що батальйон буде розташовано в районі міста Айкот у так званому польському секторі у складі багатонаціональної дивізії терміном не менш як на півроку. Головне завдання наших військовослужбовців на Близькому Сході — насамперед виконання миротворчої та гуманітарної місії, забезпечення територіальної цілісності країн, охорона органів влади, нафтових свердловин та інших важливих об'єктів. Не оминатиме їх і питання врегулювання конфліктних ситуацій. Фінансування моторизованих батальйонів здійснюється за рахунок Держбюджету України. Середня заробітна плата миротворця становить 1—1,5 тисячі доларів на місяць, **повідомляє наш власний кореспондент Олена ІВАШКО.**

Рівень промвиробництва в Україні в липні збільшився на 21,1 відсотка, за сім місяців — на 13,8 відсотка

ПОЛІТИКА

Для захисту інтелектуальної власності

У КОМІТЕТАХ ВР

У Комітеті ВР з питань науки і освіти опрацьовують проект закону про державне регулювання діяльності у сфері трансферу технологій, внесений Кабінетом Міністрів.

Мета документа — збереження й ефективне використання інтелектуального потенціалу країни; орієнтація вітчизняної науки і промисловості на створення і випуск наукоємної, конкурентоспроможної продукції; стимулювання комерційного застосування результатів науково-технічної діяльності, створених за рахунок бюджетних коштів. А також — поширення ринкових відносин у науково-технічній сфері через забезпечення правової охорони результатів науково-технічної діяльності і запобігання нелегальному обороту об'єктів інтелектуальної власності та створення системи державного регулювання обігу результатів науково-технічної діяльності з урахуванням економічної і технологічної безпеки країни.

Розробники законопроекту пропонують регулювання діяльності у сфері трансферу технологій в Україні здійснювати шляхом створення нормативно-правової бази та економічних механізмів, сприятливих для встановлення в Україні ринку нематеріальних активів; запровадження державної системи інвентаризації результатів завершених науково-технічних розробок, проектів і програм; розроблення механізму і створення державної системи передпродажної оцінки вартості розробок та інших нематеріальних активів, утворених за рахунок бюджету; створення фінансово-економічних механізмів залучення коштів, що надходять від трансферу технологій, до науково-технологічної сфери України.

Прийняття закону дасть змогу активізувати процес розроблення і впровадження нових технологій, посилити вплив реалізації наукоємної продукції на соціально-економічний розвиток держави, сприяти поглибленню інтеграції України в загальноєвропейський науково-технологічний простір.

Інформаційне управління Верховної Ради України.

Серпень — місяць «тіньового» затишшя

«Уполітиці», — уточнили учасники прес-конференції, що відбулася напередодні в УНІАН. Пік цього «затишшя», за спостереженнями політологів, ось уже багато років поспіль припадає на символічне число — 9 серпня. Не тільки тому, що це — день народження Президента України Леоніда Кучми. Вже традиційно так склалося, що на першу декаду серпня припадає вибір стратегій, планів, ідей, узгоджених дій, які ще кілька тижнів «утрушуватимуться та усушуватимуться» в «тіні», щоб прозвучати під час офіційних урочистостей на День незалежності. Політологи передбачають, що нинішня промова Леоніда Кучми на святі, над якою він працює, стане історичною, тому що глава держави остаточно визначиться щодо майбутньої політичної реформи, а отже — і президентських виборів.

Політичну реформу і вибори Президента не можна розглядати окремо, прозвучало на прес-конференції. Не варто загострювати увагу навколо майбутніх кандидатів на цей високий пост, яких сьогодні найчастіше називають: Ющенко, Мороз, Тігіпко, Янукович, Медведчук, Литвин, Симоненко, сам Кучма, бо сутність політичного моменту не в персоналіях. На думку політолога Володимира Полохала, реально в дію буде запущено ту технологію, яка забезпечить п'ять гарантій. Це гарантії для Леоніда Кучми і його сім'ї; для великого бізнесу та збереження олігархів; для Росії; для Заходу; для опозиційних сил. Ця технологія й матиме найбільші шанси на перемогу.

У цьому — сенс політичного життя. Які тут будуть комбінації, сьогодні важко сказати. І саме промова Президента, а можливо, й звернення до народу розставлять усі фігури на шаховій дошці.

На першому місці, звичайно, питання збереження статус-кво. Для цього можна погодитися на модель парламентсько-президентської республіки, піти на компроміс із комуністами і соціалістами та забезпечити 300 необхідних голосів у парламенті. Розрахунок складний, але очевидний. Верховна Рада перебуває під контролем президентської більшості і її дії легко спрогнозувати, тоді як дії майбутнього Президента, наділеного, за нинішніх умов, майже абсолютними повноваженнями, передбачити важко.

Отже, Президент перед вибором: чи зробити парламент гарантом статус-кво, чи залишити все так, як є, відмовившись від політичної реформи.

Якщо реформи не відбудуться, в опозиції єдиний порятунок: пропорційна система виборів до Верховної Ради, яка дає їй перспективу здобути більшість у парламенті.

На думку Володимира Полохала, все засвідчує, що «Наша Україна» не прагне до парламентської республіки, а її лідер Віктор Ющенко, який має великі шанси перемогти на президентських виборах, не хоче бути президентом з обмеженими повноваженнями.

Із ним готовий змагатися Віктор Янукович, який у політичному проекті третій і який уже сьогодні у рейтинговому опитуванні зрівнявся з Віктором Ющенком. Але суть цього змагання, вважає політолог, — не просто перемога на виборах, а здобуття президентської влади з усіма її нині чинними повноваженнями.

Одне слово, політологи вгадують... І часто, як висловлювався один із героїв «Весілля в Малиновці»: «Бац, бац — і мимо...».

Анатолій КАРАСЬ.

Морський старт удався

Учора з плавучого космодрому «Одиссей» запущено російсько-українську ракету «Зеніт-3SL» з телекомунікаційним супутником США «Ехостар-9». Космічний апарат, успішно виведений на цільову орбіту, буде використано для супутникового телемовлення на території Сполучених Штатів. Запуск проведено в екваторіальному районі Тихого океану, поблизу острова Різдва, **передає РІА.**

До міжнародної компанії «Морський старт», що здійснила запуск, входять космічні організації і підприємства України, Росії, США та Норвегії.

Суд побачить шматок ракети, що влучила в Ту-154

Є знята в день катастрофи російського літака Ту-154 відеоплівка, на якій зафіксовано плаваючий на поверхні Чорного моря пластиковий конус ракети, що влучила в лайнер. Учора в Печерському суді Києва виступив адвокат вдови бортінженера Лаптєва Сергій Платонов із заявою-клопотанням про прилучення відеоматеріалу та виклик до суду як свідків оператора зйомки і заступника генерального директора конструкторського бюро в місті Хімки — розробника ракети комплексу С-200. Судя задовольнила клопотання, обумовивши, що свідки виступлять на процесі після завершення давання показань відповідачами.

Як повідомив «ГУ» Сергій Платонов, роздобути цю плівку допомогла газета «Вольная Кубань», в якій було опубліковано інтерв'ю з ним. Після публікації до видання звернулася оператор сочинського пошуково-рятувального загону МНС РФ Ольга Ковтун. Вона того дня вела вертольотну зйомку і розповіла, що величезний ніс ракети плавав на поверхні води, а за 10 хвилин до підходу катера потонув. Коли в Москві дізналися про цю плівку, то вона, за словами адвокатів, уже була не потрібна: Україна визнала причетність до трагедії. Підтвердити слова Ольги в суді адвокати запросять досвідчених експертів-ракетників.

Яна СТАДІЛЬНА.

Звинувачуються у контрабанді людьми

Наступного тижня в окружному суді польського міста Жешув відбудеться друге судове засідання у справі про торгівлю «живим товаром». Серед обвинувачених — двоє громадян України: 51-річна Тетяна Возняк і її 28-річний зять Олег Танчин. «Затримані українці не зверталися до Генерального консульства у Кракові по допомогу, тож безпосередньо із затриманими дипломати не зустрічалися. Але, звичайно, консульські співробітники відвідуватимуть судові засідання, — розповів віце-консул Олександр Гаман. — До речі, звернень від потерпілих теж не було». Він також повідомив, що в контрабанді людьми обвинувачують 16 осіб, з них 14 — громадяни Польщі. Якщо вину затриманих буде доведено, їм можуть присудити від 8 до 15 років позбавлення волі.

За попередньою інформацією, угруповання діяло близько двох років. Протягом цього часу в борделі польських міст було продано майже 60 українських жінок.

Фото УНІАН.

ІСТОРІЯ КІНЕМАТОГРАФА

Спочатку камінь, а потім — пам'ятник

Акція «Дні Ханжонкова на батьківщині» розпочалася в четвер у Макіївці Донецької області. Заслуги засновника вітчизняного кінематографа Олександра Ханжонкова тут вшановують уже вдруге. Як і торік, до міста приїхала велика група українських та російських діячів культури — народні артисти СРСР Людмила Чурсіна, Борис Хімічев, Ада Роговцева, народний артист України Володимир Талашко та інші. Учасники «Днів» заклали камінь на місці майбутнього спорудження пам'ятника видатному кінематографісту. Скульптуру, над якою працює Зураб Церетелі, заплановано встановити перед міським палацом дитячої та юнацької творчості.

Ліна КУЩ.

Донецька область.

На знімку: народна артистка СРСР Людмила Чурсіна ставить свічку в Свято-Георгіївському храмі Макіївки.

ПЕНСІЇ

Узаконена пастка

Кадрове поле вітчизняної науки... Як багато змісту в цих словах. Скільки зроблено цими людьми на благо рідної Вітчизни. Та, чомусь, коли державі доводиться згадати про самих науковців, то законів стає замало. Але чиновницький розум, як відомо, не має меж. Ось і вигадали наші законотворці інструмент, який у «надійних» руках зможе розв'язати проблему швидко й кардинально. Звати його — наукова пенсія. Вона зазвичай вища, ніж пенсія за віком. У цьому й криється її принадність. Тож претендент на неї повинен мати лише достатній науковий стаж. Та чи лише його? Прийнятий у 1991 році Закон України «Про наукову і науково-технічну діяльність» передбачає, що вихід на наукову пенсію можливий лише через етап звільнення. Правда, тут-таки передбачається можливість повернення відповідного наукового працівника на колишню роботу за контрактом. Як бачимо, така собі узаконена пастка. Чи, може, помилка законодавця? Йдемо далі.

Відмовою в роботі науковим пенсіонерам, образно кажучи, вбивають одразу двох зайців. З одного боку — це зменшення навантаження на убогий науковий бюджет, з другого — один із способів покарати «найслухняніших». А чим же може обернутися таке «зменшення навантаження» на науковий бюджет? Поживемо — побачимо. У цю одну узаконену пастку потрапив киянин Леонід Гаврилюк, який обійшов майже всі інстанції, з'ясовуючи, чи зараховується до наукового стажу для призначення пенсії час роботи на посаді заступника керівника. Відписки, відписки і ще раз відписки... Заглянемо в законодавство. І що бачимо. Згідно з п. 2 Переліку посад наукових (науково-педагогічних) працівників державних підприємств, установ, організацій, перебування на яких дає право на призначення пенсій і виплати грошової допомоги в разі виходу на пенсію відповідно до ст. 24 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 22.11.2001 р. № 1571, право на наукову пенсію мають особи, які обіймають посади, визначені п. 4 даного переліку. Цим пунктом установлено, що до стажу наукової роботи зараховується час роботи на державних підприємствах, у виробничих об'єднаннях, закладах охорони здоров'я, інших установах на посадах керівника (начальника, завідувача тощо). Посада заступника керівника цим переліком не передбачена. Тож і виходить, що молодшого наукового співробітника включено до переліку, а заступника керівника — ні. Смішно? Але ж за концептуальними положеннями, покладеними в основу статті 24 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» та, відповідно, постанови уряду від 22.11.01. №1571, посада заступника керівника структурного підрозділу державної установи, організації, основна діяльність якого згідно з положенням про цей підрозділ є науковою (науково-технічною) відповідно до умов, викладених у ст.1 даного закону, має бути внесена до Переліку посад науковців, ухваленого згаданою постановою уряду. То чому в нашому законодавстві має бути більше, ніж є насправді.

Як бачимо, проблема кадрів стала заручником державної політики в галузі науки.

Наталія ХОМЕНКО.

І продавців, як вітром здуло...

РЕПОРТАЖ

(Початок на 1-й стор.).

На підході до філії №2 ТОВ ринок «Фестивальний» розпитуємо в заступника начальника відділу Сергія Семенка деталі. Рейди, з'ясовується, проводять щотижня. Цього разу в них беруть участь 20 фахівців, а буває й по 50. Їм не позаздриш. Вже саме слово «інспектор» у більшості підприємців викликає неприємні асоціації з контролером, який вишукує безбілетника. А проте майже всі працівники управління — люди з вищою освітою, переважно випускники Національного торгово-економічного університету. Нерідко вони чують на свою адресу лайки, прокльони і навіть погрози. Частенько доводиться і сльози продавцям витирати. Скажімо, коли жінка, яку впіймали на недовазі починає розповідати історію про двох дітей та чоловіка-пияка... Важко стриматися від емоцій. А іноді навіть небезпечно розгнівані та часто на підпитку продавці можуть і бійку затіяти. А як вам такий факт? Нерідко діяльність державних інспекторів компрометують фальшиві «перевіряльники» — представники громадських організацій. Юридично вони не мають права інспектувати ринки, та, озброївшись фіктивними посвідченнями, ці, з дозволу сказати, захисники прав споживачів все-таки наводять порядки на торгових рядах.

Поки ми дісталися місця призначення, довелося пройти довжелезними рядами продавців риби, виставленої на сонці, бабусь, які на асфальті розклали посинілих курочок, жіночок, що із заялозених сумок пропонували підозрілу ковбасу. Чіпати їх за законом ревізори не мали права...

На ринку інспектори зробили контрольний закуп. Тим часом я купила в одній із яток пляшечку холодної води. Хвилин за 15 після початку рейду її власника як вітром здуло. Як і багатьох його колег на прибазарному майданчику. З доброго десятка відчиненими залишилися лише дві, і ті... без продавців. Налякані, вони покинули товар напризволяще, аби тільки уникнути зустрічі з інспектором. З'ясувалося, недарма: лотки, розташовані на цій території, до ринку не належать. Можливо, документи на їх діяльність у природі десь і існують, та реалізатори, очевидно, вирішили не підставляти своїх роботодавців.

На самому ринку кричущих порушень не виявили. Продукти на спекотному сонці, обважнення, прострочений термін реалізації деяких продуктів — усе це було. Та хіба споживача цим здивуєш? Покупець Галина Сергіївна із зацікавленням розглядала брошурки, що їх роздавали представники управління. На цьому ринку отоваряється часто, бо поруч живе:

— Буває, що продукти неякісні. Викидаю їх у смітник. Міняти навіть не йду — ні сил, ні часу не вистачить.

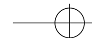
Натомість директор ринку Геннадій Байдоровуєв переконаний: споживачі активно й уміло відстоюють свої права.

Надія ГОРБАТЮК.

На знімках: реалізатор Людмила Бельдій; так торгують у спеку на ринку «Фестивальний».

Фото Анастасії **СИРОТКІНОЇ.**

Вік мудрості

Анатолію ДУДІ — завідувачу секретаріату Комітету Верховної Ради у закордонних справах — виповнилося 55. Нині за плечами Анатолія Яковича — 30 років державної служби. Це роки досвіду, самовдосконалення та постійної копіткої роботи. Таких високоосвічених та високопрофесіональних спеціалістів в Україні небагато. Розпорядженням Голови Верховної Ради України Анатолія Яковича нагороджено Грамотою Верховної Ради «за багаторічну сумлінну працю із забезпечення діяльності Комітету ВР у закордонних справах, за вагомий особистий внесок у законопроектну роботу з питань зовнішніх зв'язків України, високий професіоналізм та з нагоди 55-річчя». Анатолій Дуда також нагороджений нагрудним знаком київського міського голови «Знак пошани».

Анатолій Якович — випускник Університету дружби народів імені Патріса Лумумби. Трудовий шлях він почав перекладачем з французької в одному із колишніх радянських представництв у Алжирі. А після додаткового навчання працював на відповідальних посадах у партійних органах, в Українському товаристві дружби і культурного зв'язку з зарубіжними країнами, в Міністерстві закордонних справ України. У грудні 2002 року указом Президента України йому присвоєно дипломатичний ранг Надзвичайного і Повноважного Посланника другого класу.

Маючи величезний стаж роботи, Анатолій Якович не зупиняється на досягнутому, постійно працює над удосконаленням свого професійного рівня. Так, приміром, він навчався на курсах Інституту підвищення кваліфікації адміністративних працівників у Парижі. А 2001 року вивчав досвід роботи Національної асамблеї Французької Республіки з питань законодавчого процесу.

Знаємо Анатолія Яковича не тільки як висококласного фахівця, а й як доброзичливого порадника, турботливого чоловіка і батька двох дітей. Відчуваємо гордість, що працюємо з такою людиною. Тож із 55-річчям, Анатолію Яковичу! Здоров'я, щастя і успіхів!

Колеги по апарату Верховної Ради України.

Шкідливі відходи перетворюються на... корисні продукти

ЕКОЛОГІЯ

Новий сміттєпереробний комплекс, розроблений українськими вченими спільно з компанією «Еком», нещодавно відкрито в Києві.

За добу тут перероблятимуть понад 100 тонн сировини. Тверді побутові відходи, а також відходи деревопереробної, хімічної і нафтопереробної промисловості тут перероблятимуть у бензин дизпаливо, метанол, вуглець... При цьому не залишатиметься жодних шкідливих речовин. Таку технологію сміливо можна назвати унікальною, адже більшість нинішніх не переробляє відходи повністю, тож постає проблема знищення шкідливих викидів: хлору, фтору, сполук сірки, азоту тощо. Завдяки новому комплексу на знищення цих небезпечних відходів зайві кошти витрачати не доведеться. Загалом із тонни сировини тут виготовлятимуть 600 кілограмів корисних продуктів.

Проект здійснюється за підтримки Київської міської адміністрації і безпосередньо міського голови Олександра Омельченка. Інвестором виступила компанія «Еком». Її представники мають намір і надалі опікуватися комплексом. Вони вважають таке вкладання грошей вдалим, до того ж раді підтримати українських науковців. Інвестори сподіваються, що це початок серйозної співпраці з київською владою у розв'язанні проблеми утилізації відходів у місті.

Нині на кожного українця припадає 400 тонн промислових та побутових відходів із яких близько 90 тонн —особливо токсичні. На території країни накопичено понад 20 мільярдів тонн сміття, і щорічно ця кількість зростає на 700 мільйонів. Побутові відходи переважно накопичуються на звалищах. В Україні їх майже 800. З них 90 відсотків працює з перевантаженнями. Тож практично половина населення мешкає в «зонах ризику», а 18 мільйонів українців перебувають під постійною загрозою зараження сильнодійними отруйними речовинами. За таких обставин введення в експлуатацію сучасного сміттєпереробного комплексу в Києві має особливе значення. І, можливо, саме це допоможе хоч якось змінити екологічну ситуацію в країні.

На знімку: новітня установка.

ВИПАДКИ

Бог є, навіть якщо нема мами

З цієї івано-франківської квартири сусіди звикли чути дитячий плач, бо мама нерідко закривала трьох малюків на замок і йшла у своїх справах. Та й її співмешканець часто полюбляв втихомирювати сімейство з допомогою кулаків. Тому плач і крики хлопчиків того злощасного ранку нікого особливо не стривожили. А тим часом у квартирі йшло до біди. Діти захотіли їсти. П'ятирічний Сергійко знайшов сірники і став черкати ними, наслідуючи маму, коли та підігрівала страву. Це в нього виходило не дуже вміло, тож загорівся дитячий візочок, в якому лежав піврічний братик. Діти побачили вогонь і від страху стали кричати і плакати. Чим це могло закінчитися, навіть не хочеться уявляти. Але Бог є на світі. Саме в цей момент на сусідній балкон вийшла розвішувати білизну сусідка. Вона й помітила, що з квартири йде дим і чути дитячий плач. Недовго думаючи, жінка схопила сокиру і кинулася виважувати двері квартири. Їй на допомогу прийшли троє чоловіків, які проходили повз будинок і помітили дим. Коли приїхали пожежники, їм залишилося лише ліквідувати наслідки загорання, бо діти вже були врятовані. Втім, казати про це ще рано, бо піврічний Олежик, який наковтався чадного газу й отримав опіки, нині перебуває у тяжкому стані в лікарні. Мама хлопчиків дізналася про біду вже після всього.

Дарина НАЗАРЧУК.

Івано-Франківськ.

Ді–джей з Хрещатика

Іван Сидорович Тімошков вихідними вивозить на пішохідний Хрещатик старий патефон і купу затертих платівок. Хриплуваті мелодії негучно звучать зі старенького динаміка на дерев'яній тринозі. У літніх людей це викликає сумну лагідну посмішку, молоді з повагою роздивляються майже музейні раритети. Вони жартома назвали ветерана «старим ді-джеєм».

Іван Сидорович легалізував свою діяльність. Він подарував мені ксерокопію свідоцтва про державну реєстрацію підприємців, датованого 1992 роком. На зворотному боці папірця є ноти і текст Державного гімну України. Музика і слова Тімошкова. На моє здивування Іван Сидорович відповів, що йому небайдуже, яка мелодія представляє його країну. Ось і пропонує свій варіант гімну. В аплікатурі автор позначив, що виконувати треба весело. Й проспівав гімн у допотопний крихітний мікрофончик. У приспіві запевняється: «життя в нас стало гарне, і ще краще будем жить!» І так просто і щиро це звучало, що я майже повірила Івану Сидоровичу. Вчасно згадала — підприємцям гроші не завадять і залишила в патефонному кофрі гонорар... За щире виконання.

Анастасія СИРОТКІНА.
Фото автора.

Податкові ігри в ручному режимі

ТЕНДЕНЦІЇ

Особисто мені гральні автомати не подобаються. Але, за великим рахунком, «подобається—не подобається», «грати чи не грати» — проблема особистого вибору. Послуги грального бізнесу співвітчизниками затребувано і як вид економічної діяльності державою визнано. Як то кажуть, сплатив податки — заробляй собі на життя. Але... не здумай обдурити державну машину.

У приватного підприємця Анжели Орлової в п'яти точках Миколаєва були встановлені гральні автомати, що належали їй. Цілком легальний, зареєстрований за правилами бізнес. 2002 року податкова інспекція Ленінського району видала їй посвідчення про сплату єдиного податку спочатку на перший квартал, а потім продовжила його до кінця року.

Отож події восьмого травня минулого року і для самої власниці, і для її службовців були цілковитою несподіванкою. Раптово і одночасно у п'яти точках з'явилися люди в масках та військовій формі. Почали огляд приміщень, перевірку особистих речей і допит переляканих співробітників (переважно молодих жінок). Податкові міліціонери вилучили всі документи, опечатали гральні автомати. Щоправда, в одному залі ще й неграмотно вимкнули системний блок комп'ютера і вивели з ладу всю мережу автоматів. Пізніше представник сервісної компанії зробив висновок: машини відновленню не підлягають. Податківці видали два протоколи за результатами перевірки, де було зафіксовано незначні адміністративні порушення.

Орловій упокоритися б! Хтозна, можливо, в податковій міліції проводили навчання. А може, когось із можновладців власне чадо «дістало». Але ж бо ні —пішла до обласної податкової адміністрації по пояснення. Там сказали, що у зв'язку з перевіркою вона має подати цілий перелік документів. Орлова все виконала точно і негайно. А за тиждень отримала повідомлення, де було сказано, що 17.05.02 р. проведено перевірку підприємницької діяльності з питання дотримання законодавства про патентування, про що складено акт.

(Закінчення на 7-й стор.).

АНОМАЛІЇ

Таємниця зомбі

Історія гаїтянина Клавдіуса Нарцисса свого часу набула широкого розголосу. Кілька подібних випадків, що потрапили в пресу, зробили поняття, раніше відоме лише представникам деяких африканських племен та їхнім нащадкам, вивезеним до Нового світу, надбанням усього людства. Зомбі, «живі мерці», котрі виконують будь-які накази свого володаря. Вони не знають ні втоми, ні страху, ні жалощів, ні докорів сумління...

Історія Клавдіуса вирізняється із сотень схожих лише тим, що йому вдалося вирватися з-під жахливого контролю. Весною 1962 року він несподівано захворів, і його помістили до лікарні, де незабаром він помер. Факт смерті констатували два провідні медики. Оплаканого рідними, Клавдіуса поховали. Після цього його тіло було таємно витягнуто з могили і повернуто до життя. Довгі роки його свідомість перебувала наче в напівдрімоті. Про той час у нього практично не залишилося спогадів. Уривчасті візуальні образи картини теж не прояснюють. А коли свідомість повернулася до нього, з'ясувалося, що він перебував на якійсь фермі, працюючи на полях від зорі до зорі разом із десятками інших зомбі.

Американські етнобіологи провели на Гаїті не один рік і ретельно вивчили всі етапи страшного обряду перетворення людей на живих мерців. З давніх-давен тут побутують легенди про страшних і могутніх чаклунів —бокорів, що перетворюють на зомбі тих, хто їм не догодив. Часом чаклуни переслідували і суто утилітарні цілі: зомбі використовували як рабів. У XX столітті стали з'являтися і достовірніші свідоцтва про зустрічі із зомбі і чаклунами. Та численні спроби проникнути в таємницю вудуїстського обряду не давали результатів. Навіть під тортурами чаклуни навідріз відмовлялися розкрити секрет свого чорного чаклунства.

Утім, зовнішній бік справи був давно відомий. Чаклун готував з гаїтянської жаби, риби-голкопузика, пороху, людських кісток і деяких місцевих рослин спеціальний еліксир чи порошок, який підсовував у житло жертви.

Через недовгий час засуджена до страшного перетворення людина захворювала і помирала. У такий спосіб чаклун мовби заволодівав її душею. Після поховання бокор ішов на кладовище, розкопував могилу і звав мерця на ім'я. Тепер чаклун володів не тільки душею, а й тілом зомбі. Людина, перетворена на ходячий труп, могла виконувати будь-які накази, рухатися і навіть говорити, але нездатна була ні впізнати своїх близьких, ні згадати, хто вона є насправді.

Але як відбувалося саме оживлення, науці було невідомо. Тому дослідники почали з вивчення таємничого порошку, який спричиняє смерть жертви. Вивчивши компоненти зілля, учені дійшли висновку, що це —психотропна суміш на основі тетротоксину, дуже небезпечна для людини. Внаслідок потрапляння в кров вона призводить до уповільнення всіх життєвих процесів. Людина впадає в кому приблизно на добу.

Якщо її приймають за померлу і ховають, чаклун тієї самої ночі викопує тіло. Але за час перебування в могилі жертва відчуває кисневе голодування, що призводить до загибелі великої кількості клітин мозку. Що позначається на пам'яті й розумових функціях. В обряді «воскресіння» знову-таки використовуються сильні психотропні речовини, які дають змогу цілком контролювати поведінку зомбі.

Сучасне життя істотно відрізняється від минувшини. І в ньому «класичні» зомбі практично непридатні. Розв'язати якісь складні завдання, де потрібні гнучкість і пластичність психіки, чи виявити якусь ініціативу вони неспроможні. Зате з такими завданнями цілком можуть упоратися люди, яких піддали зомбуванню в «цивілізованих» умовах...

Зомбування в сучасному розумінні — це постгіпнотичний вплив на людську психіку. Після відповідних сеансів гіпнозу, суміщених із впливом психотропних препаратів і, за деякими даними, хвильових випромінювань, людина починає виконувати будь-які закладені в неї під час процедури програми. До того ж, якщо їй поставити запитання, чому вона виконує ту чи іншу дію, вона не зможе зрозуміло й конкретно пояснити причини своєї поведінки. Попри всю недоведеність таких тверджень принципових суперечностей із сучасною наукою вони не мають. Теоретично запрограмувати план дій людині може будь-який професіональний гіпнолог, а застосування додаткових засобів пригнічення психіки — значно посилити дію програми. В такому разі відхилень у діях зомбі не відбувається. Запущений механізм працює, наче годинник. До того ж кількість програм чи, інакше кажучи, легенд, які можна помістити в одній людині, практично не обмежена. Не дивно, що дослідженнями в цій галузі займалося багато спецслужб. А за деякими даними, цей метод використовувався і, можливо, використовується ними досі.

1967 року в Манілі було заарештовано американця Луїса Анхело Кастільйо. Його звинуватили у підготовці до вбивства президента Філіппін Маркоса. Під час допитів фахівці, які працювали з Кастільйо, дійшли висновку, що мають справу із зомбі, запрограмованим на чотири рівня. Зомбі-1 стверджував, що приїхав на Філіппіни виключно у своїх особистих справах. Зомбі-2 виявився незговірливим і упертим агентом ЦРУ, котрий не хотів відповідати на запитання. Зомбі-3 був налаштований на самоліквідацію в разі провалу. І, нарешті, Зомбі-4 зізнався, що його справжнє ім'я Мануель Анхел Рамірес, йому 27 років, він родом із Нью-Йорка і пройшов спеціальну підготовку в одному з тренувальних таборів ЦРУ. Крім того, Кастільйо виявився запрограмованим на слова-коди, що ініціюють певні програми поведінки.

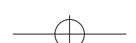
Технологія такої обробки психіки, навіть якщо вона й існує, дуже складна й індивідуальна. Більшість спецслужб використовують у своїй діяльності старі, як світ, перевірені і надійні способи «програмування» —переконання, підкуп, шантаж... У зв'язку зі складністю процедури твердження про поголівне «зомбування» цілих груп людей за допомогою, наприклад, телебачення особливої довіри на викликає. У цьому разі застосовуються значно простіші механізми маніпуляції свідомістю, що грунтуються на загальних законах психології сприйняття.

Але є й інші випадки, коли людина скаржиться на спроби керувати її поведінкою. Такі інциденти зазвичай пов'язані з психічними розладами, коли людина чує «голоси», що нав'язують їй певну лінію поведінки. Деякою мірою це теж «зомбування». Проте як «бокор» тут виступає власна підсвідомість, поривання якої хворий контролювати не в змозі. Страшно навіть подумати, що відчуває така людина, адже для неї все, що відбувається в мозку, ураженому хворобою, нічим не відрізняється від дійсності. З другого боку, варто нагадати стару приказку: якщо у тебе параноя — це не означає, що на тебе не полюють...

Олег ДЕНИСОВ.

На знімках: Клавдіус Нарцисс біля своєї могили; фрагмент театралізованої реконструкції обряду «воскресіння» зомбі.

ГЛОБУС

У Сьєрра–Леоне два лиха: відсутність доріг і туалетів

Шлях до Африки був нелегкий. Наш Ту-154, що перевозив на ротацію миротворців українського батальйону до Сьєрра-Леоне, вирушив за маршрутом Бориспіль—Миколаїв—Тріполі—Фрітаун. До бази в Хастінгсі, де дислокується основна частина нашого контингенту, ми — група журналістів — добиралися більш як добу. Приземлившись у Лівії на дозаправку, ми провели на Сході 12 годин через технічні неполадки літака. Опівдні температура за бортом нашого лайнера, що стояв на вимушеному приколі в аеропорту Тріполі, не поміщалася в стовпчику термометра... Після чого Африка з її сезоном дощів і 27 градусами вище нуля здалася літнім Сибіром.

Здрастуй, місто, секонд-хенд!

Перше враження від столиці Сьєрра-Леоне Фрітауна було гнітюче. Злидні, обшарпаність, специфічний запах... Центр міста нагадує величезний секонд-хенд. Тут у крамницях і крамничках продають речі, що вочевидь прибули до країни по лінії гуманітарної допомоги. Іноді трапляються торговці фруктами з підносами на головах. При цьому купівельна спроможність місцевих жителів дуже низька. Роботи немає, грошей немає. Туристи не люблять мальовничу Сьєрру через численні екзотичні захворювання. Щоб поїхати до Західної Африки, європейцеві потрібно зробити кілька щеплень —від гепатиту, жовтої лихоманки, дифтерії та інших хвороб. При цьому від малярії ніхто не застрахований. Отож іноземців на вулицях Фрітауна і на атлантичному узбережжі небагато. Вони цікавляться здебільшого атрибутами місцевої національної культури — масками, статуетками з дерева, тамтамами тощо. Цивілізований (у нашому розумінні) бізнес налагоджений тільки в арабів.

У столиці немає тротуарів. Точніше, вони зайняті торговельними наметами. А люди ходять проїжджою частиною. Крізь пішохідний потік пробиваються машини. Всі рухаються за особливими місцевими правилами, зрозуміти які нам так і не вдалося.

Африканський бебі-бум у цілковитій темряві

Лише потрапивши з Фрітауна до провінції, розумієш, що в столиці все-таки цивілізація. Побут і звичаї сьєрра-леонського села далекі від відомої з дитинства «Хатини дядечка Тома». У XXI столітті тут панують голод, злидні, у віддалених поселеннях не гребують і канібалізмом.

Дуже багато дітей і вагітних жінок. У Сьєрра-Леоне висока смертність. Середня тривалість життя — 36 років. Виходять заміж тут у 14—15 років. Поширені полігамні шлюби. Проїжджаючи центром провінційного містечка, ми побачили біг-борд (рекламних щитів майже немає) з написом: «Щоб запобігти дитячій вагітності, користуйтеся презервативами»...

Дороги тут погані, а на узбіччях у містах і поселеннях стоять спиною до траси пісяючі негри — це звичайна річ. Громадський туалет ми бачили лише в аеропорту.

Подорожуючи темною провінційною Африкою (лампочку Ілліча в цій глибинці ще не запалили), почуваєшся екстремальним туристом. Більшість місцевих жителів нагадують наших бомжів. Тільки сімейних і багатодітних. Чорношкіра мафія зазвичай цілими днями сидить на ганку свого будинку (глиняної халупи, покритої пальмовим листям) і нічого не робить. Їдять місцеві жителі рис, коріння та плоди. В деяких господарствах зустрічаються мініатюрні кури та качки (чи то в цих кліматичних умовах свійські птахи не виростають до звичних розмірів, чи то їх просто з'їдають до «повноліття»). До речі, в місцевих лісах не зустрінеш левів (Сьєрра-Леоне перекладається як «гора Левів»), та й мавпи тут рідкість. Кажуть, їх усіх з'їли люди.

Коктейль злиднів з додаванням джину

Ми побували в гостях у африканської сільської сім'ї Ламбо. 29-річна Ліс Ламбо познайомила нас із сімома своїми дітьми і показала домашнє господарство. В будинку — чотири кімнати. З обстановки — лише дві лежанки. Бруд, на мотузках висить якесь ганчір'я, у спальні — іржавий велосипед, рибальська сітка. Але на підлозі в кімнаті господаря стоять порожні пляшки з-під дорогого джину. Тут такий коктейль злиднів та епізодичного достатку доволі поширений.

У столичному і провінційному повітрі стоїть специфічний запах — суміш з людських екскрементів, поту та духмяних пахощів. При цьому вся країна миється в дощових річках. Нині в сезон дощів їх достатньо. Купаються і перуть цілими родинами по всій країні. Створюється враження, що це улюблене заняття місцевого населення. Наші миротворці охрестили район річок БПК — баннопральний комбінат.

На океанському узбережжі в районі Мамаєко ми спостерігали, як місцеві жителі ловлять рибу. Душ п'ятдесят тягнули величезну рибальську сітку. Всі рибалки — наймані. Снасть належить так званій мамаші, або бандерші. Тут-таки на березі улов сортують. Велику рибу хазяйка продає закупівельникові-арабові, дрібною розплачуються з робітниками. Причому на узбережжі риба коштує дорожче, ніж на базарі. Баракуду (кілограмів 12) ми виторгували у мамаші за 10 доларів.

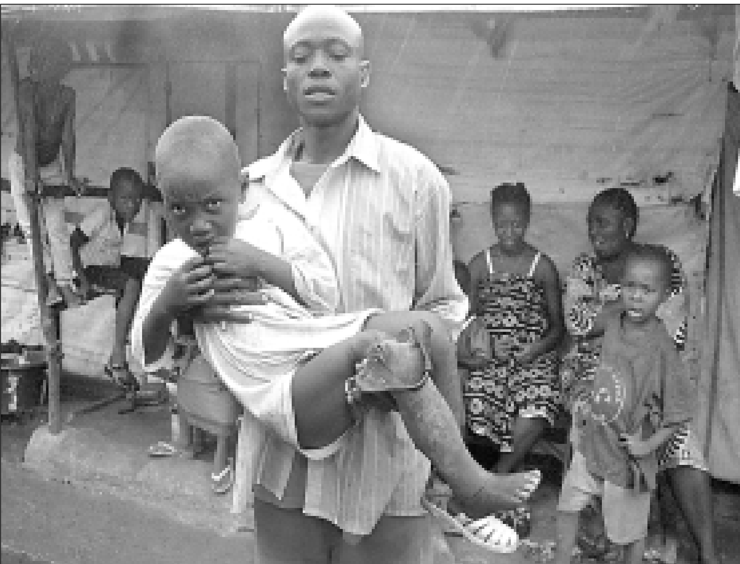
Тут у ходу дві валюти — американська та місцева. Один долар дорівнює 2.300 леонам. Інфляція. До війни, кажуть, за один леон давали два долари.

Роби гроші, роби гроші, усе інше — як-небудь

Рівень претензій місцевого населення вкрай низький. Їхній менталітет важко зрозуміти європейцеві. Дивлячися на життя чорної Африки, сьогодні інакше оцінюєш історію колонізаторства. З приходом до Сьєрра-Леоне американців та європейців, жити стало легше і веселіше. Сьогодні країна існує за рахунок іноземних вливань та гуманітарної допомоги. Хоча до війни тут була розвинена промисловість і сільське господарство. Нині все занепало і пограбовано. Розруху принесла війна за економічні інтереси, а точніше — місцеві алмазні копальні.

І навіть на нашому гуманізмі та миротворчості намагаються заробити деякі несвідомі сьєрра-леонські елементи. Український контингент побудував в одному з поселень неподалік Хастінгса школу. Для будівництва потрібен був пісок. Узяли вантажівку і поїхали по будматеріал на узбережжя. А там місцеві негри заборонили набрати пісок, зажадавши за дозвіл десять доларів. Миротворці привезли для переговорів з «підприємцями» гуру із села, в якому зводили школу. Він намагався пояснити співгромадянам, що ця будова благодійна. На жаль, можливість заробити на голому місці була сильніша за здоровий глузд.

Земляк-вертолітник, який уже 17 років працює за контрактом у місцевій авіакомпанії, розповів історію про мулата Мишка. За часів відлиги сьєрра-леонський студент привіз із Союзу на батьківщину білу дружину. Плодом їхнього кохання став Мишко. Він добре розмовляє російською і тримається біля білих людей. Мишко —легендарний злодій. Наші громадяни, які працювали в аеропорту Фрітауна, часто годують мулата, дають йому гроші, одяг, а він на знак вдячності — краде у них. Потім, спійманий на гарячому Мишко виправдовується, мовляв, свої, темношкірі, за таке вб'ють, а він тільки посварите... Піком винахідливості місцевого Остапа Бендера був збір пожертвувань на... власний похорон. Він підіслав до білих друзів своїх подружок, котрі повідомили, що Мишко помер і потрібні гроші на поховання. А через кілька днів на вулиці наш вертолітник, повертаючись зі служби, мало не збив машиною «воскреслого». Мулат пояснив своє богохульство просто: терміново потрібні були гроші.

Табір ампутантів

В одному з районів Фрітауна є поселення, де живе 230 сімей ампутантів. Ці люди залишилися каліками через свої політичні переконання, поплатившись здоров'ям за віддатність чинному уряду. Загалом по країні понад три тисячі ампутантів. Ребали (озброєні повстанці, котрі виступають проти президента Сьєрра-Леоне), заходячи до села, відстрілювали або відрізали кінцівки і чоловікам, і жінкам, і дітям, якщо населення відмовлялося їх підтримати і воювати на їхньому боці.

Нам показали хлопчика років шести з ампутованою до коліна ніжкою. Під час повстання йому було кілька місяців. Мати йшла селищем і несла малюка прив'язаним за спиною. А коли прийшла додому, син був непритомний з відрубаною кінцівкою...

Тепер ампутанти тримаються гуртом. Дотацій за інвалідність вони не отримують. Коли геть кепсько, ідуть на вулицю просити милостиню. За згоду дати нам, українським журналістам, інтерв'ю ми привезли до табору мішок рису. Головна проблема тут — їжа. І навчання дітей. Освіта платна, і діти ампутантів не мають змоги вчитися. При цьому репатріанти не ображаються на свого президента. Покалічені люди розуміють, що дати грошей він їм не може, хоча вони стали інвалідами, підтримуючи його у тій війні. Ампутанти переконані, що через кілька років ситуація в країні остаточно стабілізується, і президент згадає про них. А поки головною заслугою уряду громадяни вважають те, що він домігся введення ооніводських сил до Сьєрра-Леоне.

Ольга ВАУЛІНА.

Київ—Лунги—Фрітаун—Хастінгс—Київ.

НОВИНИ ЗВІДУСІЛЬ

Марки свій вік відслужили?

Неприємний сюрприз чекає на естонських філателістів: поштова служба республіки відмовиться від використання марок.

Їх, за прикладом Німеччини, замінять на штрих-коди, **повідомляє газета «Еесті пяевалехт»**. Штрих-код містить адреси відправника та одержувача, вартість відправлення листа, дату, а також код безпеки. Його наноситимуть просто на лист, на конверт або продаватимуть у вигляді наклейки.

У національній поштовій службі вважають, що новинка дасть змогу прискорити сортування листів і поліпшити їх облік. А марка втратить своє функціональне призначення і залишиться лише предметом колекціонування.

Нагадаємо: перша марка з'явилася 1840 року у Великій Британії. Її поява стала результатом поштової реформи, коли по всій країні було уніфіковано поштові збори.

Відрощувати бороди можна. Теоретично

Поліцейські австралійського штату Вікторія домоглися права носити довге волосся, а жінки, які працюють у правоохоронних органах, щоб не почувати себе ущемленими, тепер теоретично можуть відрощувати бороду або вуса. Затвердити відповідні правила керівництво поліції змусила скарга одного з підлеглих, котрий вирішив, що його піддають дискримінації, забороняючи відрощувати довге волосся, як у жінок.

Неврожай всюди. Криза — лише у нас

СВІТ ПРО УКРАЇНУ

Зернова криза в Україні нетипова для Європи. Як зазначає експерт з питань зернових ринків британської ***газети «Файнаншел таймс»*** *Кевін Морісон, у Франції, Німеччині, Угорщині, Чехії цього року також неврожай. Проте там немає жодної паніки, оскільки загалом дефіциту зерна на світовому ринку не очікується.*

«Франція та багато інших європейських країн так само страждають від поганого врожаю. Особливо це стосується пшениці... В Північній Америці, Канаді, навпаки, дуже добрий урожай. Очікується також, що непоганий урожай буде в Бразилії та Китаї... До Європи можуть надійти досить великі обсяги зерна за помірними цінами, і більшість європейських країн нинішнього року його імпортуватимуть», — стверджує Кевін Морісон.

«Певною мірою можна сказати, що Україна не так вже й багато втратила: вона багато продала торік за високими цінами і може купити цього року за цінами, нижчими минулорічних», — вважає експерт.

Спроби уряду України подолати наслідки неврожаю за допомогою адміністративних заходів можуть привести до ускладнень у переговорах про вступ України до Світової організації торгівлі (СОТ), **зазначає Бі-бі-сі.** І хоча представники українського уряду щоразу підкреслюють, що вони вдаються не лише до адміністративних, але й до ринкових методів, кількість порушених кримінальних справ і перевірок, здійснюваних силовими органами, змушує казати про те, що в Україні намагаються врегулювати ситуацію методами, які дещо різняться від тих, що застосовуються в такому разі в Європі.

Тему ліквідації продовольчої кризи продовжують **російські «Известия»**: «Президент Росії Володимир Путін зробив українському Прем'єр-міністрові Віктору Януковичу пропозицію, від якої той не зміг відмовитися. Росія обіцяла до кінця цього року надати Україні 1,2 мільйона тонн зерна на умовах товарного кредиту. Але це лише частина ціни, яку їй доведеться заплатити за щедрість Москви».

Нинішнього року Київ втратить (точніше, вже втратив) свої позиції на світовому ринку зерна, де торік увійшов до шістки провідних експортерів. Приписки до реально зібраного торік урожаю, великі обсяги експорту спустошили зерновий ринок України. Довелося шукати підтримки у сусідів. Як зазначають «Известия», Віктору Януковичу на переговорах у Москві довелося нелегко. Його майже півдня тримали в невіданні відносно того, як конкретно Росія допомагатиме Україні.

Для щедрих подарунків Києву у Москви є кілька причин, пишуть «Известия». Причина перша — Росія зацікавлена, щоб Україна просувалася в справі будівництва Єдиного економічного простору з Росією, Казахстаном та Білоруссю. Причина друга — нафтопровід «Одеса—Броди», на реверсному використанні якого наполягає Росія.

Як повідомляють «Известия», перша партія в 200 тисяч тонн пшениці буде поставлена Україні вже в серпні із інтервенційного фонду, який було сформовано... два роки тому з урожаю 2001—2002 років. Мільйон, що залишається, за словами віце-прем'єра, може бути поставлено з різних джерел. Зокрема, з регіональних зернових фондів. По суті, Росія готова віддати свій стратегічний запас, що забезпечує продовольчу безпеку країни, зазначають «Известия».

Український прем'єр Віктор Янукович заявив, що російське зерно купуватиметься за цінами, не вищими українських ринкових. «Известия» описують три можливих варіанти розрахунків за пшеницю. Перший — Україна платить одразу. Другий — Росія віддає зерно в кредит. Третій — так званий технічний кредит, тобто за поставлене Росією цього року зерно Україна платить своїм зерном, що виросте наступного сільгоспроку (з липня 2004-го до липня 2005-го). Останній варіант згадується найчастіше і є, на думку російських експертів, найменш вигідним для Росії.

Просто відписка

ФАСАДИ І ЗАДВІРКИ

Публікації в рубриці «Фасади і задвірки» від самого початку її існування викликали жвавий читацький відгук. Ми отримуємо десятки листів з міркуваннями, пропозиціями про шляхи розв'язання порушених проблем. Проте донедавна байдужими і напрочуд пасивними залишалися ті, на чию реакцію газета розраховувала передусім, — чиновники різних рангів, яким за обов'язком служби належить займатися проблемами облаштування житла та побуту киян. Але ось Деснянська райдержадміністрація столиці відгукнулася на нашу публікацію. Відповідь гідна того, щоб навести її повністю.

Але для початку нагадаємо зміст статті. Йшлося в ній про те, що в Деснянському районі столиці величезна кількість приватних фірм, які торгують алкогольними напоями, за оренду торговельних площ, що перебувають у комунальній власності, а отже, належать усій районній громаді, платять ну просто смішні гроші. Набагато менше, ніж загалом по місту. Бюджет району, звісно, недоотримує величезні суми. Які за законом мають витрачатися саме на благоустрій житла і побуту пересічних киян. І ось що нам відповіла місцева влада:

«9 липня 2003 року в № 125 (3125) у вашій газеті було надруковано статтю під назвою «Водяра замість ліфта, або Орендна сваволя в Деснянському районі столиці».

Порушені в матеріалі питання викликали деякий подив серед керівництва району і депутатського корпусу. Автор статті не зустрічався ні з головою, ні з членами постійної комісії райради з розгляду питань землекористування, приватизації та управління комунальною власністю, на яких «тисла» адміністрація, з керівництвом управління комунальною власністю району та керівництвом адміністрації. Отож, на наш погляд, факти, викладені автором статті, мають чітко виражене однобічне спрямування, лунає безпідставна критика на адресу керівництва району.

У зв'язку з вищезазначеним для ретельнішого вивчення та висвітлення порушеної проблеми пропонуємо відрядити кореспондента газети «Голос України» до нашого району.

Сподіваємося, що зустріч офіційних осіб вашого видання, спілкування з посадовцями, фахівцями, депутатами райради дадуть змогу в найкоротший термін вивчити питання і надати об'єктивну інформацію через вашу авторитетну газету.

**З повагою,
заступник голови
райдержадміністрації
М. ФРЕДЮК».**

Мал. Михайла САЧКА.

Отже, у листі — жодного слова щодо конкретного змісту надрукованої статті. Ні пояснень, ні спростувань. Хоча це, власне, і не дивує: важко спростувати документально зафіксовані факти. Вражає інше: сам, даруйте за тавтологію, подив адміністрації «порушеними в матеріалі питаннями». Невже вони вперше дізналися, що підписують розпорядження, якими за й так низьких орендних ставок надають пільги окремим фірмам?

Ми, до речі, наводили номери і дати розпоряджень, а часом і цитували їх. Хіба вони раніше не знали, що значна частина пільгоотримувачів на орендованих площах торгує горілчаними виробами? Невже тільки наша публікація сприяла розумінню того, що орендні пільги реалізаторам аж ніяк не збиткової алкогольної продукції навряд чи доцільні і що достаток територіальної громади зменшується рівно на сумарний обсяг наданих пільг?

Чи тільки зі статті вони дізналися про наявність «безгосподарних» будівель на території району, орендна плата за які надходить не до районного бюджету, а до кишені всіх охочих до дармових грошей? Якщо саме ці «відкриття» були причиною посадового подиву, то час порушувати питання про професіональний рівень районних управлінців та їх відповідність посадам, які вони обіймають.

Можливо, правда, що подив викликали не порушені проблеми, а втрачена можливість зайвий раз поспілкуватися з пресою. Що ж, каємося. Документи, на яких основано матеріал, не викликали в нас жодного сумніву. Бо підписано їх тими самими керівними особами райдержадміністрації, котрі тепер хочуть зустрітися з кореспондентом. І копії тих документів редакція, звісно, зберігає. То чи варто гаяти час на безплідні розмови за зустрічі?

Редакція, проте, сподівається, що шановне керівництво району надасть документи, які засвідчують: орендні пільги продавцям міцних напоїв уже не надають, завдяки чому районний бюджет значно поповнився. Ми із задоволенням оприлюднимо цю інформацію і будемо щасливі від того, що маємо підстави не критикувати, а хвалити районну владу.

Олесь ТИСА.

Капітально відремонтувати не можна зносити —

поки чиновники вагаються, мешканці страждають від побутових проблем

КОНФЛІКТИ

Дев'ять дво-триповерхових будинків на столичних вулицях академіка Щусєва й академіка Грекова будували ще німецькі військовополонені. Тоді це була звичайнісінька околиця Києва. Відтоді наша столиця неабияк розбудувалася. Кілька років тому поруч зі згаданими будинками відкрили станцію метро «Дорогожичі» — дві зупинки й ви в самісінькому центрі міста. Тож територія під старими житлами перетворилася на ласий шматочок для містобудування.

Донедавна будинки належали мотоциклетному заводу, а кілька місяців тому їх передали на баланс ЖЕКу. Нині вони перебувають у доволі жалюгідному стані: протікає дах, цвіль на стелях, проблеми з електропроводкою та трубами. Проте начальник ЖЕКу каже: «Зробити капітальний ремонт і вони ще мільйон років стоятимуть! Просто шкода тримати в центрі міста територію під малоповерховою забудовою». Йдеться про те, що розпорядження про знесення будинків уже є. Проте мені його відшукати не вдалося. Заступник голови райдержадміністрації з житлових питань на моє прохання прокоментувати ситуацію відповів, що вперше чує про знос цих будинків. Тоді як мешканцям у ЖЕКу радять не робити в квартирах ремонт, адже будинки таки начебто зноситимуть. У Головному управлінні житлового господарства столиці мені порадили звернутися в Комунальне підприємство з утримання житлового господарства Шевченківського району. Проте керівники цієї організації — попри мою кількаденну телефонну «облогу» — через секретарку відмовилися давати будь-які коментарі.

Варто зазначити, що «знесять» ці будинки ще з 70-х років минулого століття. Проте по-справжньому мешканці занепокоїлися останніми днями. Комунальники вирішили, що димарі згаданих споруд не відповідають нормам, і хочуть їх реконструювати. Для цього потрібно перекрити доступ газу до колонок, які забезпечують людей гарячою водою. Мешканці деяких квартир не впустили газовиків до своїх осель, а декого в період літніх відпусток просто не було вдома. Цих «щасливчиків» позбавили блакитного вогника повністю —у них не працюють ні колонки, ні плити. З технічних причин це автоматично спричинило відключення газу й у сусідніх квартирах.

Далі події розгорталися доволі непередбачувано. Коли в одному з дев'яти будинків газовики намагалися відрізати газ,.. мешканці їх побили. Принаймні так стверджують свідки. До двору влітає машина міліції — за нею знімальна група телекомпанії «ТЕТ». Міліціонери, вгледівши телевізійників, забираються геть. Натомість у зоні конфлікту з'являється заступник голови райдержадміністрації. Він намагається заспокоїти вируючі пристрасті. Обіцяє проконтролювати виконання робіт у найкоротші терміни — максимум до 10 серпня. Також робить рейд навколишніми господарчими магазинами, де скуповує електричні плитки, які потім роздає мешканцям квартир, в котрих відключили «живлення» газових плит.

Начебто все владналося. Проте деякі мешканці турбуються, що їхня стара проводка може не витримати навантаження від електроплиток, адже навіть праска вибиває пробки. А саму реконструкцію димарів, на які протягом півстоліття ніхто не звертав уваги, вважають першим кроком до свого відселення. Що більшості однозначно не подобається. І в цьому, треба сказати, немає нічого дивного. Так, їхні будинки нині в аварійному стані. Проте є два шляхи виходу з цієї ситуації. Перший — капітальний ремонт. Тоді мешканці матимуть хороше житло в досить престижному місці, яке за бажання можна буде вигідно продати. Другий шлях — знесення будинків і відселення мешканців до «спальних» районів, де житло коштує дешевше. А інтереси забудовників діаметрально протилежні. Чим закінчиться ця історія, наразі прогнозувати важко.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

На премію міністр накупив іграшок...

Міністр транспорту Георгій Кірпа одержав її за вклад у галузь архітектури й будівництва — сім тисяч гривень. Він розпорядився нею так: помічники накупили іграшок, кухонного начиння і так званий сухий басейн. Ще певну суму виділила «Укрзалізниця». Керуючий справами «Укрзалізниці» Іван Грущак передав усе те добро малюкам підшефного Білоцерківського будинку дитини.

Тут мешкає 64 дівчаток і хлопчиків, скривджених долею і найріднішими людьми — мамами й татами. Дитина без бодай якогось захворювання — тут виняток. Усіх їх привезли сюди з пологових будинків або з асоціальних сімей з букетами різноманітних хвороб, є кілька ВІЛ-інфікованих, мало не всі відстають від ровесників розумово. У багатьох діток уражений хребет. Переважна більшість з них потрапила сюди двотижневими з пологових будинків: від них назавжди або на деякий час відмовилися матері. Інші залишилися сиротами при живих батьках — алкоголіках чи наркоманах, позбавлених батьківських прав. Є діти-сироти, яких не в змозі доглядати старенькі бабусі та дідусі. Але в усіх них спільна й нерадісна доля. Хоч і намагається колектив сиротинця — 140 добрих душею жінок: нянечок, лікарів, кухарів, прибиральниць, педагогів не лише обійти, нагодувати, обіпрати малят, а й за можливості обігріти. Кого по голівці погладити, кого на руках потримати. Але рук на всіх однак бракує.

— У нас працюють тільки добрі й чуйні люди, —розповідає головний лікар Тетяна Грибан. — Бо хіба ж можна тут бути з черствою душею? Подивіться, які чисті й доглянуті дітки: це все руки наших працівниць. Є малюки розумово відсталі, котрі не реагують на навколишній світ, його фарби та звуки. А погладиш такого по голівці — воно й усміхається...

Уже не вперше Іван Михайлович Грущак вирушає з таким незвичайним транспортом до сиротинця. Продукти харчування, ласощі, меблі, олівці, мийні засоби — все в господарстві знадобиться. І треба усього чимало. Минулого разу, коли залізничники приїхали з гостинцями, то головний лікар Тетяна Грибан бідкалася: дітям з ураженим хребтом украй потрібний сухий басейн і терміново. Поки вони маленькі, то ваду ще можна виправити, а з часом це робити дедалі важче. Іван Михайлович Грущак пообіцяв: буде в дітей сухий басейн. Слова залізничники дотримали: привезли в сиротинець басейн для малюків. І невідомо, хто радів більше: персонал Будинку дитини чи дарувальники: це ж бо хворій дітворі відтепер можна вже допомогти. Працівниці кухні теж не натішаться: тепер посуду не бракуватиме й для борщу, й для каші.

А діти, як і всі діти: розібрали яскраві іграшки, привезені шефами, бавляться. Вони ж бо ще маленькі, щоб усвідомлювати, чому гості з такою жалістю спостерігали за ними.

Добре, що знайшлися такі шефи, як залізничники, добре, що вони не обмежилися разово, хай і щедрою, допомогою. Іван Михайлович, схоже, вже пройнявся проблемами сиротинця, бо занотував усі прохання й проблеми, яких у головного лікаря зібралося чимало: держава неспроможна забезпечити сиріт усим потрібним, а багаті наші громадяни не поспішають ділитися з обійденими долею. Прощалися не надовго: тепер діти з сиротинця для залізничників, як маленькі безпомічні родичі, котрим без них не обійдуться.

Валентина ПОЛІЩУК.

КОЛОНКА ОГЛЯДАЧА

Бухтіння старого крохобора

У Києві виник новий літературно-мистецький журнал «Молода Україна» (шеф-редактор Олесь Доній, головний редактор Дмитро Лиховій, засновник — Комітет молодіжних і дитячих громадських організацій столиці).

В анонсі журналу значилась прикметна фраза: «Якщо українська література не буде агресивною, то вона не буде нікою!» Слово «агресивність» ужите, звісно, не в мілітарному сенсі: йдеться про наступальну, а не ганебно звичну для нас оборонну позицію — ми доводимо самим собі, що маємо хорошу літературу (так і є), замість того, щоб активно просувати її на ринок.

Отож намір дуже достойний, столиця це відчула, тому на презентації було чимало першорядних літераторів: Василь Шкляр, Лесь Подерев'янський, Андрій Курков, Роман Скиба, навіть Іван Драч. Доній сказав, що це ще не дуже крутий номер, далі буде крутіше. Гаразд, не будемо робити глобальних висновків з першого числа, зупинимось на перших враженнях.

Почнемо з «крутизни». Якщо порівнювати, то найкрутішим в Україні літжурналом залишається «Четвер». Але він вочевидь герметичний, для вужчого кола. Чим поки що виріжняється «Молода Україна» — так це відкритістю до ширшої публіки і добрим вибором авторів. Назву лиш п'ять імен з першого номера журналу: Тарас Прохасько, Олесь Ульяненко, Євгенія Кононенко, Павло Вольвач, Назар Федорак. Десь у Європі, маючи таку п'ятірку, можна вважати себе потужною літературною нацією.

Інша річ, що це треба вміти — вважати себе кимсь. Вдається не завжди. Ось журнал подає інтерв'ю Тетяни Доній з Андрієм Бондарем — блискучий взірець справжнього діалогу розумного з розумним. Але тут-таки є не дуже цікаве інтерв'ю з цікавим Прохаськом, а ще — зовсім дохленька дискусія про культуру глобалізацію (хоч саме тут потрібна б агресивна наступальність).

Маю підозру, що журнал не осмислив свого справжнього ставлення до загроз глобалізації. Підозра ґрунтується на найменшій дрібниці, яку лиш можна знайти на узбіччі культури. Будете сміятися, але ця дрібниця — корозія мови. Корозія, обумовлена надто поспішним і поверховим знанням. Корозія, що властива не якомусь одному журналові, а майже всім нашим ЗМІ і трохи менше —літературі. Це мова, яку вивчено «з телевізора», а в телевізор вона потрапила з поганих, та ще й не дочитаних до кінця словників. Прикметна з огляду на це проза Ульяненка (повість «Сєдой»): у нього бандити можуть говорити вишукано-літературно, а водночас авторський текст рясніє десятками нічим не виправданих русизмів. Часом здається, що слова за Ульяненка пише тамбовський комп'ютер, а від самого Ульяненка тут —лише заряд позасловесної енергії. Зрештою, його проза залишиться дуже потужною, будь вона написана й гіршою мовою, але мені йдеться-таки про мову — що з нею відбувається. Якщо розмовляти про це з Ульяненком, він сердиться: мовляв, це нормальний суржик!

Ага! Нормальний суржик скаже «рєзниє фігури» — але не «різні фігури», бо він, суржик, відчуває, що «різні» — це «разниє», а не «рєзниє» («різьблені»). У тім і біда, що нормальний суржик це відчуває, а диктори укртелебачення (а за ними вже й укрписьменники) — ні.

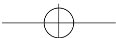
Гаразд, в Ульяненка цей масив надто великий, а тому надто дискусійний, тож звернусь до іншого автора журналу, до улюбленої моєї Євгенії Кононенко. Тут зовсім інше: проза дуже чиста. За винятком одного-однісінького слова. Це (як і в трьох попередніх романах пані Кононенко) слово «поки» — ужите як російське «пока», замість «поки що». Розумію, що я маю вигляд крохобора. Але на тлі чистої, як вечірня сукня, прози, оте «поки» стирчить мов резинка од трусів. І хоч ви мене встрельте. Після цього втішає навіть те, що у добірці віршів харківського літгурту «Zacharpolis MM» слово «коноплі» наголошене правильно — на другому складі (а не на третьому, як учить нас ідіотично-самовпевнений український телевізор).

Їй-Богу, не хочеться прокинутись чудового ранку й знайти за вікном багату країну, де є навіть літжурнали, а впоперек вулиці висить гасло: «Ми нарешті збудували укрлітературу без укрмови!»

...Наостанок — цитата зі статті редактора Дмитра Лиховія «Революція в дупах»: «І давайте не будемо ані про омріяний 2004-й (який міг настати ще в 2001-му, але не настав через НАС і таких як ми), ані про надмірне «упадніченство». За вікном завжди лише категорія теперішнього часу. І щоб змінити ще неіснуючий час на майбутній, щось робити слід саме тепер. Усім НАМ». Аллес!

Віталій ЖЕЖЕРА.

1 серпня. Запоріжжя. В Україні в окремих регіонах задощило так, що форсувати деякі вулиці та провулки доводилося уплав.

5 серпня. Київ. З нагоди 100-річчя від дня народження на Байковому кладовищі вшановували пам'ять видатного співака Бориса Гмирі.

2 серпня. Київ. Святкування Дня аеромобільних військ на аеродромі «Чайка».

5 серпня. Київ. Безстрокове голодування, ініційоване мешканцями трьох будинків Шевченківського району столиці.

6 серпня. Донецьк. Гравці «Шахтаря» святкують перемогу над молдовським «Шерифом».

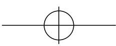

3 серпня. Крим. Президент України Леонід Кучма з дружиною та президент Словацької Республіки Рудольф Шустер з дружиною та донькою відвідали Байдасарські ворота, милувалися кримськими пейзажами.

7 серпня. Київ. Заступник Голови ВР України Олександр Зінченко зустрівся з генеральним секретарем парламентської Асоціації японсько-української дружби Хакуо Янагісавою.

Сім днів із життя країни очима фоторепортерів Анастасії СИРОТКІНОЇ, Укрінформу, УНІАН

Уроки намарне?!

ІСТОРІЯ ВЧИТЬ НАЩАДКІВ

«Не танцюють тільки вороги народу»

Запальна музика різко стихла.

— А ти, Ганно, не танцюй. Ворогам народу не дозволено! — суворо наказав хтось дівчині. За сльозами вона вже не роздивлялася, хто це був. Знала одне: свій, сільський. З якої інструкції він це вичитав?

Не вибираючи дороги, кинулася додому. До якого тільки дому, коли після арешту батька і сам дім у них вже забрала «власть»?

Добра у Филимона Матусяка було чимало. Бо ще 1912 року разом з братом заробив в Америці, повернувся з грішми та прикупив сім десятин землі, по півдесятини саду та винограду. Одружившись, узяв ще й за жінкою десятину приданого. Жили та працювали на своїй землі. А ділити її було на кого: п'ятеро діток знайшлося у Матусяків. Хата — навпіл з дядьковою родиною — стояла під горою, біля потічка, а у прозорій річечці блищала дрібна рибка. Филимон мріяв збудувати власну оселю, навозив волами лісу.

— Отак само, по-господарськи, згадувала мама і старі сільчани, — оповідає Филимонів внук Іван Семенович Матусяк, — ставився дід і до громадського майна. Був попечителем у церкві, збирав кошти на ремонт храму. У 1932 році його звинуватили в надмірній прихильності до релігії. І конфіскували все нажите.

Ці чотири роки батькового ув'язнення були суцільним випробуванням для родини. «Вороги народу» мали право лише на одне: ходити з понурими головами і спокутувати вину. Хто б пояснив: яку? Вони не були під вартою, але їхню поведінку ретельно допильновували деякі сільчани...

Повернувшись додому, Филимон Матусяк не мав з чого годувати дітей, хіба що зо... скали. Випалював вапно та продавав євреям. Проте недремне око і тут його дістало: судимому жити поруч із кордоном «не положено». Перейшов на напівлегальне існування. Затримали, знайшли при ньому 71 карбованець та дві тернові хустини, які придбав для доньок, і звинуватили у контрабанді.

На слід навели знову ж свої, вони і свідками у справі проходять. Яка у Бога кара за донос? Двох свідків уже нема живих, а в третьої діти спилися. Але чи засвоєно цей урок майбутнім поколінням? «Трійці» вистачило шести днів, щоб довести «вину» Матусяка і виконати смертний вирок...

«Усе буде явне!»

Вершителі суду над мільйонами були впевнені, що ніхто не знатиме про їхні злочини. Люди боялися навіть питати про своїх рідних. Хто насмілився — того не чекало добро. Отак вибивали з українців пам'ять роду. Може, тому сторінки історії власних родин далеко не для всіх нащадків сьогодні пов'язуються з тією трагічною історією, що діялася з усім народом?!

У внука Филимона Матусяка — Івана особиста кривда давно переплелася з кривдою, заподіяною Україні, а документи, зібрані по крупинці, склалися у товстий том. З того і склалася життєва позиція.

Спекотного серпня 1966 року йому, майстру Хмельницького спецуправління механізації будівництва, було доручено керувати земляними роботами на будівництві центрального універмагу міста.

— Начальник Юхим Алєксєєв наказав доставити на майданчик екскаватор з півкубовим ковшем. На ньому працював найкращий фахівець Василь Рак, а помічником був Петро Гуменний. Землю мали вивозити шість вантажівок. Роздавши наряди, я поїхав довідатися на інші будівельні майданчики, які були у мене під контролем. Коли повернувся по обіді, жодної машини не застав, а екскаватор стояв заглушений, оточений людьми.

Машиніст кинувся до майстра:

— Тут повно трупів, я не копатиму!

До натовпу підійшов капітан міліції:

— Це люди, розстріляні органами в 37—38-му роках. А отут, у палаці піонерів (нині центр дитячої творчості. — **В. Ш.**), було й саме НКВС.

Між майданчиком та палацом стояв великий льох із ходами навсібіч.

І було чого. З'ясувалося, що трупів тут не десятки — тисячі. Після тижневого шоку обком партії вжив заходів. Персональну відповідальність за операцію поклали на Алєксєєва та директора автобази тресту Колодочку.

З Кам'янця-Подільського начальник дільниці СУМБ Іван Мазнічевський прислав такий само екскаватор. Машиніст Олександр Разгуляєв та помічник Петро Гуменюк дали згоду працювати. Людські останки вперемішку із груддям возили на десяти самоскидах (лише вночі!) на старий цвинтар, що на вулиці Фрунзе (нині Кам'янецька), і викидали у виритий котлован завдовжки 50 метрів та загортали бульдозером. Кожен водій за ніч накатував 10—15 рейсів. Будівельний майданчик обгородили, поставили на вході міліцейський пост, а на дорозі до кладовища вночі чергували «даішники», і машини з вантажем подавали їм умовний сигнал: тричі «моргали» фарами. Прислали було й працівників похоронного бюро з домовинами, та на таку кількість невинно убієнних жодних домовин не вистачало... Рятуючись від сильного трупного запаху, водії часто були «під газом», ніхто їм цього не забороняв. Зогнили лише верхні шари, а далі під кістками були висохлі сплющені тіла, які почали розкладатися за різкого доступу повітря. Деякі були із скрученими колючим дротом руками. На майданчику валялися черепи, по зубах видно було, що закатовані люди молоді. У потилиці кожного — тричотири отвори від куль.

За днів 10—12 півтораметрові траншеї, завглибшки до трьох метрів, поступово звільнилися від трупів, пересипаних вапном. Влада розповсюдила чутку про те, що знайшли загиблих під німецькими бомбами і тепер їх перевозять на кладовище.

У 1988—1989 роках, коли почали відкриватися архіви КДБ, начальник Волочиського відділення КДБ Хмельницької області Лавренчук на зібранні у районному будинку культури повідомив про це і запросив репресованих звертатися за довідками. Тоді він узявся спростовувати «чутки» про злочини НКВС в Проскурові (з 1963 року — Хмельницький). І «нарахував» він «загиблих під бомбами» аж... 80 осіб.

— Я підійшов до нього і заперечив сказане. Але він заявив, що є відповідні документи в КДБ. За тиждень запросив мене до себе в кабінет і дав почитати цю справу. В ній було свідчення судмедексперта про 80 загиблих під бомбами, затверджене Хмельницьким бюро обкому партії в 1966 році. Так я на власні очі ще раз побачив, як влада 1966 року ховала «кінці» злочинів влади 37-го року, скоєні до 20-ї річниці жовтневої революції.

«Нам треба над усе закон поставити»

Внутрішній потяг до справедливості в Івана Матусяка, можна сказати, на генному рівні. А ще підкріплений уроками, які засвоїв, дошукуючись правди про діда. Зрозумівши, що громадянин, не озброєний знанням законів, ризикує втратити свої права і — за тоталітарної системи — навіть життя, Іван Матусяк почав озброюватися знаннями. У 1980 році його призначили головою міської ради та міськвиконкому міста Волочиська на Хмельниччині. Юриста в раді не було, отож довелося голові, вчорашньому інженеру-будівельнику, «в'їжджати» в юридичні питання.

Справжній хаос панував у документації, лише дві організації правильно вели квартирний облік, мали списки черговості, а саме з розподілом житла чи не найбільше порушень коїлося тоді. Керував «парадом» райком партії. Матусяк запровадив затвердження списків черговості виконкомом, якщо їх не було, будинок не вводили в експлуатацію.

— Не раз, бувало, телефонують мені з райкому, пробують «виховати», вимагають підписати. Моя відповідь завжди була одна: «Підписую лише те, що має силу закону». Віднайшов положення про обов'язкові два відсотки житла для комунальників і укомплектував службу фахівцями, позбувся назавжди п'яниць.

На десять років з такою позицією вдалося «затриматися» Матусяку на посту, що само по собі дивина. Мав право вже на пенсію за особливі заслуги місцевого значення, але влада помінялася, закон теж. Іван Семенович душею привітав народження незалежної України: нарешті люди дізнаються правду про те, що чинили з їхніми батьками, дідами, прадідами. Без усвідомлення цього народ не може бути народом. А, усвідомивши, творитиме нову, правову державу.

Чи так сталося, як гадалося? У демократичній державі ветерану праці Матусяку довелося стати... настирливим скаржником, який оббиває пороги інстанцій, і замість заслуженого відпочинку «відпочивати» в судах та прокуратурах, домагаючись і за своє, і за людське.

У справах відстоювання справедливості та закону доводиться йому не раз вирушати в дорогу і до рідного Кам'янець-Подільського району. Стару материну хату в Каштанівці, до якої після смерті неньки Ганни Филимонівни навідувався, а от продати не наважувався, бо знав, що сюди завертає і дідова невинно закатована душа, обікрали.

— У нашому селі це вже дев'ята пограбована оселя, а мою обчистили разом із дачею сусіда Гаврушка, колишнього військовика, який тепер у столиці живе. Три дні не реагував райвідділ міліції на наші заяви, слідчого не присилали. Крадіжки по селах розмножилися, мов короста, чому ж дивляться на це крізь пальці правоохоронні органи? Я не просто суджуся за своє добро, а хочу довести правоохоронцям: не банальні такі справи, не припустима тяганина під час виконання судових рішень, бо це підриває віру громадян і в державу, і в її закони.

Кам'янець-Подільський районний суд 18 квітня 2001 року визнав винними Олега Павлюка та Валерія Маковського. Першого злодія засуджено до трьох років позбавлення волі, і нині він за дротом, другий — отримав відстрочку. Наштовхнувся Матусяк на звичну бюрократичну тяганину під час виконання вироку і цього суду. На всі його звернення і виконавча служба, і прокуратура Кам'янець-Подільського району надсилали відписки, окремі не були навіть зареєстровані, а місце перебування відповідача Павлюка прокуратура вказувала одне, а виконавці — зовсім інше.

— Я й гадки не мав, що стільки часу згаю і так важко буде боротися. Потрапивши у «футбол» правовиків, мені не лишається нічого іншого, як подати до суду ще один позов — за статтею 367 Кримінального кодексу України про службову недбалість державних виконавців.

Місячний термін, що дав Матусяк недбальцям, добіг кінця. Не відреагували вони і на письмове звернення юриста громадської приймальні та інформаційний запит нашого корпункту. Позов про службову недбалість буде прецедентом, якого не було досі в області.

Віра ШПИЛЬОВА.

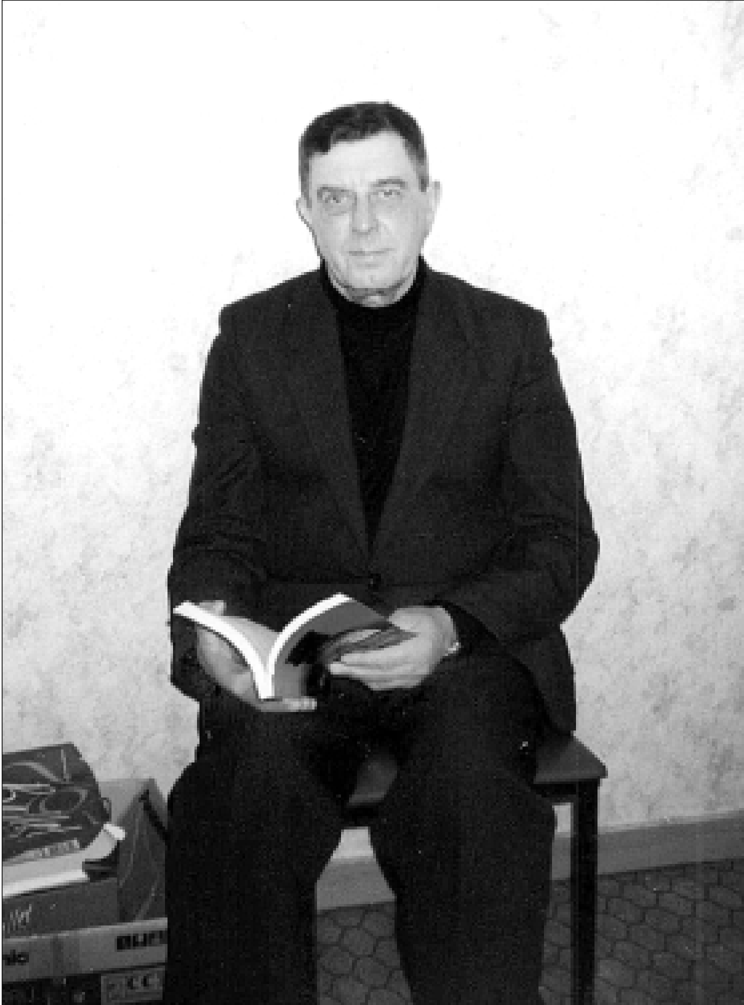

Фото автора.

На знімку: «Державу, яка гарантує людині дотримання всіх її прав, слід відстоювати, знаючи не тільки історію, а й закони», — вважає Іван Матусяк.

Податкові ігри в ручному режимі

ТЕНДЕНЦІЇ

(Початок на 3-й стор.).

Невдовзі слідчий відділ управління податкової міліції порушив кримінальну справу стосовно підприємця. Та звернулася до обласної прокуратури. Звідти надійшла відповідь, в якій ішлося, що матеріали, які стали підставою для кримінальної справи, не відповідають вимогам чинного законодавства, що рішення про порушення прийнято передчасно, у зв'язку з чим постанову про порушення кримінальної справи скасовано. Відповідну постанову прокурора надіслано на адресу управління податкової міліції 17 червня 2002 року.

Але вже наступного дня Орлову знову сповістили про відкриття кримінальної справи. Її звернення до відділу боротьби з корупцією податкової адміністрації результатів не дали.

Вирішила тоді невгамовна Анжела Анатоліївна звернутися до суду. І ось Господарський суд Миколаївської області від 08.08.02 р. рішення податкової інспекції скасував, висновки акта перевірки визнав такими, що не відповідають чинному законодавству. В апеляційній інстанції рішення Миколаївського суду було підтверджено постановою від 01.10.02 р. Одеського апеляційного господарського суду. Вже нинішнього року Орлова двічі виграла суд у податкової і в Миколаєві, і в Одесі.

Начебто хепі-енд у правовій державі. Якщо не зважати на те, що господарська діяльність приватного підприємця зусиллями податківців практично паралізована. Партнери по бізнесу з «кримінальним авторитетом» в особі Орлової відносини припинили. Репутацію зіпсовано.

А що податкова? Ну, подумаєш, порушили Закон «Про державну податкову службу», де йдеться про те, що позапланові перевірки можна проводити лише за офіційно зареєстрованими конкретними фактами злочинів і правопорушень на підставі заведеної оперативно-розшукової справи або порушеної кримінальної справи. З'ясовується, можна і навпаки: спочатку операція «Захоплення», а вже потім справа. Що з того, що самі видали Орловій дозвіл здійснювати діяльність за спрощеною системою оподаткування зі сплатою єдиного податку, фактично дозволивши працювати без патенту. Адже сьогодні вимоги інші. Але підприємець і не відмовляється працювати за законом, головне — скажіть, що треба.

Ні, гральні автомати мені точно не подобаються. Не самі автомати, звісно, а пристрасть до гри. Погляньте, як вона поглинула не підлітків, а державних мужів. Не розібрати, де економіка, де ідеологія, педагогіка, а де психіатрія. Мав рацію батько народів, коли стверджував, що влада — це більше, ніж гроші, це пристрасть.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

ОГОЛОШЕННЯ

Постановою господарського суду Кіровоградської області, від 07.07.2003 р., 25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру:

— сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальністю «Розношенське», с. Розношенці Ульяновського району, Кіровоградської області. Код ЄДРПОУ 05440318. Р/р 260013355 в ТВБВ АППБ «Аваль» м. Ульянова, МФО 323538. Справа № 14/2.

— сільськогосподарського виробничого кооперативу «Лан» с. Вільхова, Ульяновського району, Кіровоградської області, код ЄДРПОУ 05440324, р/р 260053250 ТВБВ АППБ «Аваль», МФО 323538, м. Ульяновка. Справа № 14/4.

Ліквідатором призначено Шимановську Галину Леонідівну, ліцензія серії АА № 047798, м. Кіровоград, вул. Героїв Сталінграду, 36, кв. 28, тел. 220596, 540679.

Хозяйственный суд Донецкой области (83048, г. Донецк, ул. Артема, 157) постановлением от 17.06.2003 г. по делу № 15/360 Б признан банкротом ЗАО «Южагропром» (86102, Донецкая обл., г. Макеевка, ул. Кирова, 1, ЕГРПОУ 30102370, р/с 26009301527283 в ЦГО АК Проминвестбанка, МФО 334516) и открыл ликвидационную процедуру. Ликвидатором назначен Франкфурт В. В., лицензия АА № 249780, (83055, г. Донецк, ул. 50-летия СССР, 146, тел. 304-30-43).

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) порушено справу № 10/156-03 про банкрутство сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальністю «Кирнасівка», код ЄДРПОУ 03734464 (23652, смт. Кирнасівка Тульчинського району Вінницької області, п/р 26000109420001 в ТФ ВАТ «Банк Універсальний», м. Тернопіль, МФО 338459). Розпорядником майна призначено Тушевського Юрія Вячеславовича (ліцензія АА № 250425 від 29.03.02 р., тел. (0432) 35-63-09). Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Господарським судом Київської області (01033, м. Київ-033, вул. Жилянська, 58б) порушено справу про банкрутство № 276/2б-2003 Товариства з обмеженою відповідальністю «Митницьке» (Васильківський район, с. Митницьке, пл. Центральна, 1, ідент. код 30801495, р/р № 26003542 Васильківська філія АППБ «Аваль», МФО 321994).

Розпорядником майна по справі призначено Левкович Олену Кононівну ***(ліцензія серії АА № 047750 від 09.10.2001 р., телефон: 8 (044) 551-50-33 (34)).***

Претензії кредиторів приймаються протягом місяця з дня опублікування оголошення.

Постановою господарського суду Миколаївської області від 8.07.2003 року по справі № 5/72 визнано банкрутом та введено ліквідаційну процедуру Відкритого акціонерного товариства будівельно-виробничої комерційної фірми «МИКОЛАЇВВОДБУД». м. Миколаїв (54001, м. Миколаїв, вул. Садова, 1), код ЄДРПОУ 01035294, р/р 26005332389001 в МФ КБ «Приватбанк», МФО 326610.

Ліквідатором призначено арбітражного керуючого Городецького Миколу Івановича (ліцензія № 250304 від 19.02.2002 р., 54050, м. Миколаїв, вул. Станіславського, 80-а, кв. 91, тел. (80512) 63-42-26.

Закрите акціонерне товариство «АНГЛО-УКРАЇНСЬКА ІНВЕСТИЦІЙНА КОМПАНІЯ»

повідомляє, що загальними зборами акціонерів прийнято рішення про ліквідацію філії — закритого взаємного фонду «Промислові інвестиції — 2», у зв'язку з витіканням заявленого терміну його діяльності.

Претензії кредиторів зазначеного фонду приймаються протягом двох тижнів з моменту цієї публікації в письмовій формі за адресою: ***69600, м. Запоріжжя, пл. Пушкіна, 4, ЗАТ «Англо-українська інвестиційна компанія».***

Ліквідаційна комісія.

Постановою господарського суду Кіровоградської області, від 25.06.2003 р., 25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру дочірнього підприємства агрофірми «Фрунзе» відкритого акціонерного товариства «Бобринецький агропостач», м. Бобринець, вул. Орджонікідзе, 2, Кіровоградської області. Код ЄДРПОУ 23688631, р/р 26002435031360 в КОФ АКБ «Укрсоцбанк» м. Бобринець, МФО 323293. Справа № 14/91.

Ліквідатором призначено Шимановську Галину Леонідівну, ліцензія серії АА № 047798, м. Кіровоград, вул. Героїв Сталінграду, 36, кв. 28, тел. 220596, 540679.

Господарським судом Одеської області (65032, м. Одеса, пр. Шевченка, 4) за заявою Березівської МДПІ та Управлінням Пенсійного фонду України в Березівському районі Одеської області порушено справу про банкрутство № 21/121-03-4221 ТОВ «Іскра» (Одеська область, Березівський район, с. Ряснопіль, вул. Леніна, 21, код ЄДРПОУ 30747590, розрахункових рахунків немає).

Розпорядником майна призначено арбітражного керуючого Аймедова Володимира Какабаєвича, ліцензія № 249862 від 22.10.2001 р.

Претензії кредиторів і заяви санаторів приймаються протягом місяця з дня подання оголошення.

Ухвалою господарського суду Кіровоградської області, від 29.05.2003 р., 25006, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 29 визнано банкрутом та відкрито ліквідаційну процедуру товариства з обмеженою відповідальністю «Агросвіт», смт. Олександрівка, вул. Леніна, 82, Олександрівського району, Кіровоградської області. Код ЄДРПОУ 24145045, р/р 260003011630 в ВАТ «Державний ощадний банк України», МФО 323817. Справа № 10/54/14.

Ліквідатором призначено Шимановську Галину Леонідівну, ліцензія серії АА № 047798, м. Кіровоград, вул. Героїв Сталінграду, 36, кв. 28, тел. 220596, 540679.

Господарським судом Вінницької області (21036, м. Вінниця, вул. Хмельницьке шосе, 7) порушено справу № 10/155-03 про банкрутство Відкритого акціонерного товариства «Тульчинський консервний завод» (м. Тульчин, Вінницької області, вул. Відродження, 316, п/р 26005322301 Вінницькій філії АБ «Енергобанку», МФО 302731, код ЄДРПОУ 00373971). Розпорядником майна призначено Демець Ліну Василівну (ліцензія АА 419225, м. Вінниця, а/с 5883, т. (043-2) 35-63-09).

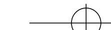
Господарський суд приймає письмові заяви з вимогами до боржника, а також документи, що їх підтверджують протягом тридцяти днів від дня опублікування оголошення.

Господарським судом Вінницької області (м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7) порушено справу № 10/178-03 про банкрутство сільськогосподарського товариства з обмеженою відповідальністю «Золотий колос». Юридична адреса: 24100, Вінницька область, Могилів-Подільський район, с. Хоньківці, код підприємства 30493437, р/р 260013963, р/р 260461803 в ВОД «Аваль», МФО 302247, р/р 2600323684200І, інші — № 20689236842001 в Ліквідатор банку Україна, МФО 302441. Розпорядником майна призначено Болховітіна Віталія Михайловича (21000, м. Вінниця, Хмельницьке шосе, 7, к. 1303, тел.: 8 (0432) 52-01-53, 52-03-41).

Претензії кредиторів та заяви санаторів приймаються в тридцятиденний термін з дня опублікування оголошення.

Господарський суд Донецької області (83048, м. Донецьк, вул. Артема, 157) постановою від 26.06.2003 р. № 32/17Б визнав Приватне підприємство «Енерговугілля» (83028, м. Донецьк, вул. Майська, 66, п/р № 26003301748528 в філії «Головне управління Промінвестбанку в Донецькій області», МФО 334635, ЄДРПОУ 30556120) банкрутом та відкрив ліквідаційну процедуру.

Ліквідатором призначено Чилімову А. В. (ліцензія № 250447). Заяви кредиторів приймаються за адресою: 83028, м. Донецьк, вул. Майська, 66.

А Вона не спонукається!

Уменшості я потрапив одразу ж, щойно під загрозою чорного піару з боку своєї благовірної Анцьки прийняв до хати тещу. І став у власній хижі не господарем, а приймаком. Мало того, що й скотину обходив, і в хаті підмітав, і куховарив, і прав усяку білизну — Анцька заставила мене ще й вікна мити... Та то ж ганьба на ціле село!

Така хатня ситуація змусила мене піти в опозицію. Але жіноцтво в один голос єхидненько заявило:

— Яка ще опозиція? Для неї треба хоч якусь позицію, а ти її хіба маєш?

І тут мені чи не вперше після двадцятилітнього супружеського життя поталанило. Якраз поруч з капличкою, на в'їзді до села, якісь заїжджі дебелі легіні буквально в кліп ока встановили велетенський щит. Із нержавійки! А потім наклеїли на нього плакат: «Хочеш жити, як в Європі? Спонукай до роботи парламентську більшість!».

«Отут, голубоньки мої, ви не такої заспіваєте, — осяяла мене думка. — Спонукаю я вас хоча б обід варити, хату підмітати й вікна мити!».

При виїзді з села такий самий щит закликав до двопалатного парламенту. Стосовно парламенту, то мені глибоко паралельно, яким він буде. А от щодо Європи, то в ній я — з колиски. І не просто в Європі, а в самісінькому її центрі. Географічному. Бо, як запротоколовано вченими людьми, той центр — у Діловому. А Ділове — в моєму, Рахівському районі. Та жити, як в Європі, почав я недавно. Відтоді, як ціни на хліб, муку, макарони, крупу і цукор підскочили поверх Говерли й пан Азаров сказав, що вони вищі від європейських. Гарно так говорив. Про все і ні про що. Одразу видко, що в чоловіка язик, а не мова.

Мене ж наразі гризло інше — отой плакат! Про спонукання.

Мав я ще неприкосновенні фінансові заощадження — заникав їх від сімейної більшості відразу, як лиш вернув домів з кумом Ферієм із заробітків з Чехії. І запросив тих легінів до пивбару. Після третьої вповів їм просто з моста:

— Хлопці, поставте такий щит і на моєму обшар'ї. Лиш замість парламентської впишіть мою хатню більшість.

— Уважаємий! Ето не щит, а білборд. І дєло ето політіческоє. А ти — ілі великий патріот, ілі великий ідіот.

«Стали б і ви ідіотами, якби хоч місяць побували в моїй шкурі. І не шкодували б якогось там дебілборда», — подумав я. Але за гостину все одно розрахувався. Хто запрошує — той і платить. Такий звичай у Карпатах.

А плакат довелося нам малювати разом з кумом Ферієм. Підпільно. В кумовому сараї. Ферій мав художницький хист ще з дитинства, а відточував його і на парканах, і в шкільній стінгазеті. То ж плакат про спонуку до роботи жони і тещі вийшов у нього навіть ліпше, ніж ті, що на початку й у кінці села. Та й закликав він до спонуки не якусь там невідому більшість. Назвав моїх обох поіменно. Щоправда, наш борд був набагато менший. І фанерний. На нержавійку, та ще великого формату, на чехах треба було б щонайменше три тижні канави під кабель рити. Хотів Ферій ще й для своєї Марії такий плакат намалювати, але у них у сім'ї — паритет.

По закінченні роботи треба було могорич виставляти. Свою заначку до копійки залишив я в пивбарі із заїжджими і тому попросив у кума позику. До обіцяної стабілізації цін. А якщо такої стабілізації не буде, подам у суд на тих, хто її обіцяв. У суд європейський!

Уже добре розігріті, під покривалом ночі ми встановили борд. І я, навіть не заходячи до хати, ліг спати на оборозі.

Ще далеко до схід сонця розбудив мене не північий, як завше, крик, а несамовитий вереск моєї благовірної.

— Ти, лайдаку, кого хочеш спонукати? Мене? А ти мене обирав? Хіба забув, як я ледь не почморгом волокла тебе під шлюбний вінець? А раз не обирав, то й спонукати не маєш права.

— Готуй сніданок! — рикнув з оборога і я. — А мамка твоя хай жене маржину до череди. Інакше зберу на вас референдум. Кум до нього вже готовий. Ще від учора. А він загітує ще одного кума!

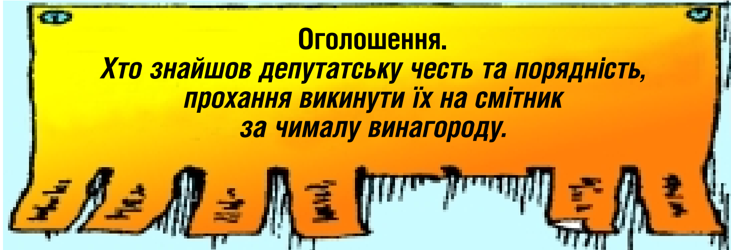
Я був твердо переконаний, що загітуємо з Ферієм всю чоловічу половину села. Хоч цукор і зерно подорожчали і пропускати їх через нашу спільну гуральню — собі на шкоду, сливи цього року вродили нівроку і вже достигають. Така сливовиця вийде, що під її чарами не встоїть і слабка сільська половина. Наберу не менше як дев'яносто дев'ять відсотків голосів. А не затвердить сільрада результати референдуму (головиха з моєю — шкільні подруги, а коли ще було можна, то до Ніредьгази й навіть до Вроцлава через Високі Татри цигарки й горілку контрабандно возили), напущу на свою сімейну більшість «Окна» з нестриженим і нечесаним Нагієвим. Після цього їй не те, що в селі, районі, області, а й в близькому, а може, й далекому зарубіжжі із сорому й ганьби життя не буде. То ж все одно я їх таки спонукаю, хоч вони спонукатися не хочуть.

...А злі язики плещуть, що хліб, макарони, гречка й цукор подорожчали тому, що треба було великі гроші на ті не то борди, не то дебілборди, які закликають електорат, як казала наша сільська головиха (побий мене сила Божа, що таке електроліт знаю, а електорат — ні), спонукати до праці парламентську більшість. Але рацію мала моя Анцька, коли казала, що спонукати має той, хто обирав.

А кум Ферій радить продати ті щити аж за Уральський хребет, туди, де закінчується Європа. Хоча б ситим китайцям. А в них купити хліб. І ніколи не хвалитися третиною світових чорноземів, бо не те, що Європа, а й навіть Мумбу-Румбу не пустить нас на свій поріг.

З привітом із географічного центру Європи

Дмитро ГУЦУЛЯК.
Записав Іван ГУДЗОВАТИЙ.
Мал. Олександра МОНАСТИРСЬКОГО.

БАЙКА

Зозуля

«В ком есть и совесть, и закон, тот не украдет, не обманет...»
І. КРИЛОВ.

«Ку-ку, Зозулько,
любонько хороша,
Чого бажаєш, славоньки
чи грошей?
І перше, й друге? Губка не дурна
(Згодиться нам Зозульчина мана).
Це ж ти, голубонько, —
дзень-дзень
Дзень-дзень, дзень-дзень, —
Роки рахуєш дурням з дня у день.
І вірять... байстрюки
(та марновірність ця якраз
з руки)».
І ось — «ку-ку», Зозуля із екрана.
Не вірте — все брехня й омана.
Зозуля зроду чесна не була
Й свої тенета для дурних плела,
А яйця у чужі гніздечка клала.
Чим голосніш вона кувала,
Тим більше з світу доль
чужих звела.
За що ж то їй хвала?
Сказати б, що у творчому ударі?
А чи made in... як пишуть
на товарі?
Однак... Зозуленька кує
Й усе у неї є —
І пір'ячко, і стать, і голос...
І, може, то дарма,
Що совісті нема?

Ез. On & K o «Байка».

Світські розмови одеських джентльменів про літературу

— Зверніть увагу, джентльмени: серед визначних російських письменників завжди було чимало лікарів. Згадайте, Чехов, Вересаєв, Булгаков...

— Гм-м... А от серед знаменитих письменників-одеситів лікарів чомусь не було!

— Що ви хочете, сер! Одеські батьки витрачають стільки сил і коштів, аби дитина вступила до медичного вузу, що коли вона після того стане якимсь письменником, для сім'ї це буде просто трагедія!..

До публікації підготував Георгій ВОРОТНЮК.

ДОШКА ПОШАНИ «КУРЕНЯ»

Почому даішник для одесита

«Комсомольская правда»:

— В Одесі розпочалася широкомасштабна акція з установлення іменних світлофорів. Суть акції — будь-яка фізична або юридична особа може виступити як спонсор з установлення світлофора. Ім'я спонсора увічнять на спеціальній меморіальній табличці, прикріпленій поруч із триоким регулювальником.

Від чергового:

— А я пропоную одеситам піти далі й слідом за персональними світлофорами запропонувати 170 тисячам автолюбителів на продаж й іменні жезли. У вартість смугастого предмета має входити тверде даішне правило: «Зупиняти учасника дорожнього руху міста Одеси дозволяється лише його приватизованим жезлом».

Не хочете жезла?! Тоді просто купіть собі персонального співробітника ДАІ.

Хто зверху, а хто й знизу

Віктор Янукович, Прем'єр-міністр України:

...Міністерства не повинні бути зверху (по відношенню до регіонів. — **Черг**.), а повинні бути як партнери...

Від чергового:

— У такому разі, Вікторе Федоровичу, всім нашим столоначальникам, окрім обов'язкового національного атрибуту — портрета президента, слід долучати ще й «Камасутру».

А стимулювати вектор не пробували?

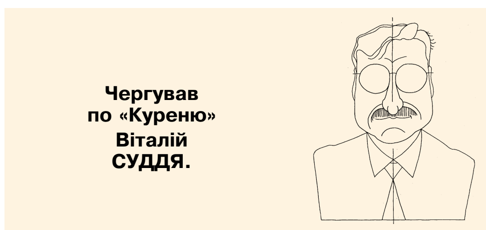
Віктор Черномирдін, посол Росії в Україні:

— Ось те, що Україна хоче саме цей вектор і так його перпендикулярно ставить, їх часом, дійсно, ніхто не розуміє, та й в Україні не всі розуміють. Що саме на Захід, коли ж багато є хорошого на Сході...

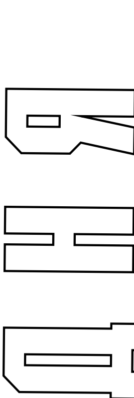
Від чергового:

— І тепер цей вектор лежить у черевній площині без зачаття й чекає свого чи то західного кесаревого розтину, чи то хорошого східного харакірі.

Мал. Володимира КАЗАНЕВСЬКОГО, Олександра МОНАСТИРСЬКОГО та Михайла САЧКА.

Чергував по «Куреню» Віталій СУДДЯ.

ЦЬОГО ДНЯ

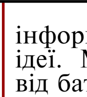
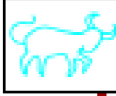
- 1893 р. У Полтаві народилась видатна актриса німого кіно Віра Холодна.
- 1921 р. Червоні війська розбили повстанські загони Нестора Махна.
- 1938 р. Народилися Президент України Леонід Кучма та Київський міський голова Олександр Омельченко.
- 1945 р. Радянська Армія розпочала воєнні дії проти Японії. Завершальний етап другої світової війни.
- 1975 р. Не стало композитора Дмитра Шостаковича.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ на 11—17 серпня 2003 року

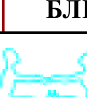
Цього тижня на всіх чекають події, які потребуватимуть перегляду подальших планів. Сприятливий час для завершення робіт і проектів. Можливі проблеми з обміном інформацією і транспортом.

ОВЕН. Заплановану відпустку та поїздку на відпочинок доведеться «пробивати», тоді у вас все вийде. Труднощі можуть виникнути на роботі.

ТЕЛЕЦЬ. На початку тижня завдяки зібраній інформації зможете реалізувати свої найкращі плани та ідеї. Можливо, отримаєте фінансову підтримку від батьків чи рідних. Через обставини, що не залежать від вас, вам доведеться терміново витратити гроші на ваших дітей або кохану людину. Проте не засмучуйтеся.

БЛИЗНЯТА. Отримаєте давно обіцяне підвищення на роботі та невеличку надбавку до зарплати. Зверніть увагу на інформацію, а також на нові і старі знайомства та зв'язки. Удома може виникнути суперечка між членами родини і вашою половинкою. Будьте уважні, покладіть край цьому одразу, конструктивної розмови все одно не вийде.

РАК. Можливо, на вас буде покладено відповідальність за серйозну поїздку за кордон або реалізацію спільних проектів з іноземцями. Ви заробите чималу суму грошей, але вони будуть для вас не матеріальною винагородою, а швидше, визнанням ваших заслуг.

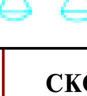
ЛЕВ. Всі ваші ініціативи та починання матимуть успіх. Особливої сили й упевненості вам додасть ретельно продумана реклама та підібраний імідж. Лише будьте готові до того, що витратите більше грошей, ніж заплануєте.

ДІВА. Якщо шукаєте людину для спільного бізнесу, то ви її знайдете серед тих, з ким уже працювали і хто старший і мудріший за вас. Можливо, захочете усамітнитися, щоб відпочити і відновити сили. Але ваші близькі не дадуть вам довго бути на самоті. Спілкування з ними принесе вам задоволення.

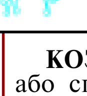
ТЕРЕЗИ. Завдяки сумлінно виконаній роботі вас можуть призначити керівником. Це зміцнить ваш статус. Завдяки зв'язкам зможете реалізувати свої найсміливіші плани. Вам треба буде витримати лише тиск власних сумнівів. Хоча іноді найкраще нічого не робити, щоб не зіпсувати те, чого досягли.

СКОРПІОН. Ваші старі зв'язки з науковцями або іноземними фахівцями можуть стати вам у пригоді. Успіх, пошана і визнання чекають вас на роботі. Начальство додасть до вашої зарплати пристойну надбавку. Щоправда, від вас чекатимуть святкового столу, щоб це відзначити, тому доведеться викласти гроші на частування.

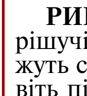
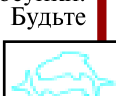
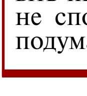
СТРІЛЕЦЬ. Першорядним завданням буде надання реальної допомоги якомусь родичеві або батькам. Досягнення в навчанні або здобутті наукового ступеня додадуть вам сил і впливу. Якщо зібралися за кордон, то проблемою може стати отримання візи.

КОЗЕРІГ. Ви можете успішно вирішити чужі або спільні фінансові питання. Ваші старі партнери допоможуть зібрати потрібну інформацію або вирушать із вами в коротку робочу поїздку. Вітаємо: нарешті ваш чоловік (дружина) може заробити пристойні гроші.

ВОДОЛІЙ. На роботі на вас буде покладено відповідальність за переробку або доопрацювання важливого проекту. Це дасть вам можливість добре заробити. Протягом цього тижня можете значно зміцнити ваш партнерський союз. Проблемою можуть бути або спільні гроші, або інтимні стосунки.

РИБИ. Знову прагнете повернути старе кохання. Будьте рішучіші, у вас є шанс. Ваші успіхи на роботі можуть спонукати начальство якось виділити вас і навіть підвищити в посаді. Але майте на увазі, що це не сподобається колегам. Треба це передбачити і подумати, як пом'якшити їхню реакцію.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

У серпні спина мліє, а зерно спіє

9 серпня — Пантелеймона-Паликопа, Палія. Цього дня люди намагаються не працювати, побоюючись, що Паликоп спалить врожай блискавкою.

10 серпня — Смоленської ікони Божої Матері. Не перевозять, не скирдують збіжжя, біля кіп кладуть шкаралупи зі свячених крашанок.

12 серпня — Сили, Івана-воїна. З дня Сили починають сіяти озимину.

14 серпня — Маковія і першого Спаса. Перше осіннє свято, з яким пов'язують закінчення літа.

15 серпня — Стефана. Починають косити отаву.

Прикмети серпня

- Комарі, мухи та інші комахи набридливі — на дощ і негоду.
- Якщо під час сходу сонця парка духота — під вечір збереться на дощ.
- Встановився східний вітер — припиняться літні дощі.
- Рибалки знають: якщо вітер дме на суходіл, а вавечері навпаки — із суші на воду, здіймаючи бриз, чекай доброї погоди.

Голос України

Редактор номера Віталій СУДДЯ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955.
Загальний тираж 159000.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»
Зам. 0311144. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.
ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.
E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій
Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»

